

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 20. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 10. februar 2012

Tidspunkt: Kl. 10.00

Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V) formand, Jens Joel (S), Sofie Carsten Nielsen (RV), Lisbeth Bech Poulsen (SF), Holger K. Nielsen (SF), Nikolaj Villumsen (EL), Finn Sørensen (EL), Per Clausen (EL), Stine Brix (EL), Erling Bonnesen (V), Lykke Friis (V), Henrik Høegh (V), Jakob Ellemann-Jensen (V), Pia Adelsteen (DF), Merete Riisager (LA)

Desuden deltog: Minister for forskning, innovation og videregående uddannelser Morten Østergaard, økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager, erhvervs- og vækstminister Ole Sohn, beskæftigelsesminister Mette Frederiksen, social- og integrationsminister Karen Hækkerup, minister for ligestilling og kirke og minister for nordisk samarbejde Manu Sareen, handels- og investeringsminister Pia Olsen Dyhr og klima-, energi- og bygningsminister Martin Lidegaard

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3147 (konkurrenceevne) den 20.-21. februar 2012

Under dette punkt på Europaudvalgets dagsorden blev dagsordenspunkterne 7-10, som hører under Uddannelsesministeriets ressort, forelagt af uddannelsesministeren.

Dagsordenspunkterne 1-6 hører under Erhvervs- og Vækstministeriets ressort og blev forelagt af erhvervsministeren under punkt 3 på Europaudvalgets dagsorden.

Uddannelsesministeren: Der er fire sager på dagsordenen, og alle sager forelægges til orientering.

Rumdelen:

7. Global Monitoring for the Environment and Security (GMES)

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2011) 0831

Rådsmøde 3147 – bilag 2 (samlenotat side 3)

Uddannelsesministeren: I forhold til punkt 7 om GMES kan jeg oplyse, at der ikke vil blive vedtaget rådskonklusioner på mødet.

Dette skyldes, at der ikke har kunnet opnås enighed om formuleringer om, hvorvidt GMES skal placeres inden for eller uden for den flerårige finansielle ramme.

Jeg kan oplyse, at det store flertal af medlemsstater, herunder de toneangivende medlemsstater, ønsker GMES inden for den flerårige finansielle ramme, men da rådskonklusioner fordrer enstemmighed, har vi taget GMES af dagsordenen som beslutningspunkt.

Derfor vil vi i Rådet nøjes med at udveksle synspunkter vedrørende GMES.

Forskningsdelen:

8. Horisont 2020:

a) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om Horisont 2020 – rammeprogram for forskning og innovation (2014-2020)

– *Orienterende debat*
KOM (2011) 0809

b) Forslag til Rådets afgørelse om særprogrammet til gennemførelse af Horisont 2020 – rammeprogram for forskning og innovation (2014-2020)

– *Orienterende debat*
KOM (2011) 0811

c) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om reglerne for formidling og deltagelse i ”Horisont 2020 – rammeprogram for forskning og innovation (2014-2020)”

– *Orienterende debat*
KOM (2011) 0810

Rådsmøde 3147 – bilag 2 (samlenotat side 6)

KOM (2011) 0809 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 16/1-12)

KOM (2011) 0810 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 13/1-12)

KOM (2011) 0811 – bilag 2 (grund- og nærhedsnotat af 13/1-12)

KOM (2011) 0811 – bilag 1 (henvendelse af 7/12-11 fra Teknologirådet vedr. 8. rammeprogram, Horizon 2020)

EUU alm. del (10) – bilag 238 (udkast til dansk positionspapir vedr. EU's rammeprogram)

EUU alm. del (09) – bilag 175 (inspirationskatalog om videreudvikling af EU's rammeprogram og notat med forslag til danske prioriteter)

EUU alm. del (10) - svar på spørgsmål 137 (om udformningen af 8. rammeprogram)

Rådsmøde 3133 – bilag 5 (redegørelse vedr. rådsmøde konkurrenceevne 5-6/12-11)

Udvalgsmødereferat:

Senest behandlet i EUU 30/11-12, referat foreligger endnu ikke

d) Forslag til Rådets forordning om forsknings- og uddannelsesprogrammet for Det Europæiske Atomenergifællesskab (2014-2018), som komplementerer Horisont 2020 – rammeprogram for forskning og innovation

– *Orienterende debat*

KOM (2011) 0812

Rådsmøde 3147 – bilag 2 (samlenotat side 28)

KOM (2011) 0812 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 16/1-12)

ITER:

KOM (2011) 0072 – bilag 1 (grundnotat af 13/4-11)

KOM (2011) 0072 – svar på spørgsmål 1

KOM (2011) 0072 – svar på spørgsmål 2

KOM (2011) 0072 – svar på spørgsmål 3

KOM (2011) 0072 – svar på spørgsmål 4

KOM (2011) 0072 – svar på spørgsmål 5

Udvalgsmødereferater:

Rådsmøde 3113 – bilag 4 (redegørelse vedr. rådsmøde
konkurrenceevne 29-30/9-11)

EUU alm. del (11) – bilag 8 (beslutningsreferat fra møde i
Statsministeriet 19/9-11 pga. valget)

EUU alm. del (10) – bilag 504 (side 1330 FO, forhandlingsoplæg
forelagt EEU 19/5-11)

Uddannelsesministeren: Jeg vil fokusere på dagsordenens punkt 8, nemlig Kommissionens forslag til et nyt rammeprogram for forskning og innovation – det der kaldes Horisont 2020.

Kommissionen præsenterede forslaget på sidste Konkurrenceevnerådsmøde den 6. december 2011, og diskussionen heraf er nu påbegyndt under ledelse af det danske EU-formandskab.

Det er regeringens ambition at drive forhandlingerne om Horisont 2020 så langt som overhovedet muligt.

Konkret vil vi arbejde for opnåelse af en såkaldt delvis general indstilling om forordningen, hvilket vil fastlægge programmets overordnede struktur og indhold.

Forslaget var genstand for grundig drøftelse på det uformelle rådsmøde i København den 2. februar.

Forud for det uformelle rådsmøde havde jeg dagen før inviteret mine europæiske kollegaer til en ministerkonference for at drøfte forslaget med de centrale interessenter og med Europa-Parlamentet.

Der var en meget nyttig debat om forslagets tre søjler med repræsentanter fra både forskningsverdenen og industrien. Debatten viste, at der generelt er god opbakning til forslaget, som rammer en god balance i forhold til fokus på løsning af de store samfundsmæssige udfordringer, innovation og samtidig en stærk fokusering på grundforskning.

På linje med regeringens holdning er der støtte til et stærkt europæisk forskningsråd – det, der kaldes ERC – en stærk kobling mellem forskning og innovation samt fokus på løsning af samfundsmæssige udfordringer.

Diskussionen blev efterfulgt af det uformelle rådsmøde, hvor jeg lagde op til en nærmere drøftelse af sammenhængen mellem Horisont 2020 og andre

EU-programmer, spørgsmålet om forenkling af procedurer samt forslagets styrkede fokus på at skabe sammenhæng mellem forskning og innovation. Som bekendt har Kommissionen i foråret 2011 gennemført en grundig konsultationsproces med alle væsentlige europæiske stakeholders. Det er min vurdering, at Kommissionen på denne baggrund har ramt rigtigt med forslaget til Horisont 2020.

Det er mit indtryk fra diskussionerne de to dage, at der generelt er tilfredshed med Kommissionens forslag til rammeprogram.

Men der er selvfølgelig en række elementer, som der skal arbejdes med. Det gælder spørgsmålet om forenkling. Og det gælder spørgsmålet om en styrket kobling mellem strukturfondene og Horisont 2020 med henblik på at styrke kapacitetsopbygning inden for forskning i de mindre udviklede dele af EU.

Det ændrer dog ikke ved, at der tegner sig en generel enighed i forhold til, at Horisont 2020 bidrager til at styrke vækst og jobskabelse i Europa ved at fremme den excellente forskning.

Samtidig skal programmet skabe en stærk kobling mellem forskning og innovation for at sikre, at resultaterne af forskningen kommer ud på markedet.

Fokus skal være på løsning af de store samfundsmæssige udfordringer, som Europa er fælles om såsom klima, energi og sund aldring.

Med andre ord skal Horisont 2020 sikre bedre løsninger for borgerne og samtidig vækst til vores virksomheder og dermed også skabelse af nye arbejdspladser.

På Konkurrenceevnerådsmødet den 21. februar vil der igen blive lejlighed til en diskussion af forslaget.

Udgangspunktet herfor vil der være nogle forberedende øvelser i den relevante arbejdsgruppe i Bruxelles. Dette skal sikre, at diskussionerne bliver relevante, fokuserede og "to the point".

Jeg lægger stor vægt på, at der er sammenhæng mellem de overordnede politiske drøftelser og fremgangen i de konkrete forhandlinger.

Regeringen vil især arbejde for at sikre:

1. At vi i fællesskab i Europa er i stand til at tackle de store samfundsmæssige udfordringer.
2. At der kommer en stærkere bro mellem forskningsresultater og innovationsaktiviteter.
3. At excellence fastholdes som det centrale bærende element for forskningsfinansiering.
4. At rammeprogrammet bliver forenklet, sådan at ansøgerne bruger tid på forskning og innovation og ikke på administration.

Jeg planlægger desuden at afholde et uformelt policy seminar i samarbejde med ITRE-udvalget i Europa-Parlamentet i slutningen af april.

Formålet med dette seminar er at styrke og udvikle dialogen med Parlamentet så tidligt som muligt i forhold til den formelle lovgivningsproces.

Et sådant seminar kan få stor betydning for hastigheden i de formelle forhandlinger længere fremme i processen.

Der er således tale om en god investering. Det er et initiativ, som blev vel modtaget i Parlamentet.

Den sidste drøftelse af Horisont 2020 under det danske EU-formandskab vil finde sted på Konkurrenceevnerådsmødet den 30.-31. maj 2012, som forhåbentlig fører til en delvis generel indstilling som slutresultat.

Sofie Carsten Nielsen var glad for det ambitiøse udspil, Kommissionen var kommet med. Hun spurgte, hvordan man konkret vil sikre tværfagligheden, idet hun nævnte, at hun især var optaget af, at der blev plads til den humanistiske og samfundsvidenskabelige forskning.

Lykke Friis kvitterede for gennemgangen og den indsats, der er gjort med hensyn til forskningsprogrammet. Hun henviste til, at det var i Europa, man havde opfundet universiteterne, men nu trænger andre regioner – bl.a. Kina – sig frem, så vi er virkelig nødt til at tage os sammen. Selv om der bruges mange penge på forskning, halter Europa stadig væk bagefter. Hun opfordrede til, at man kæmper for, at pengene bevares, og at man bevarer den fremragende grundforskning, idet hun advarede imod, at det udvikler sig til et juletræ, hvor alle lande vil hænge nogle hjerter på træet. Det kniber især for de sydlige og østlige lande, men er der ikke en mulighed for, at de kan få penge til forskning fra strukturfondsmidlerne?

Merete Riisager henviste til den drøftelse, Europaudvalget i forbindelse med en teknisk gennemgang havde haft med finansministeren om resultatmålinger i forhold til vækstinitiativer, og spurgte, hvordan det står til med resultatmålinger på forskningsområdet.

Uddannelsesministeren sagde til Sofie Carsten Nielsen, at det forhold, at man er gået væk fra at lægge midlerne i disciplinære kasser og i stedet for kigger på samfundsmæssige udfordringer, burde give grundlag for en lang større grad af tværdisciplinær indsats og samarbejde på tværs. Bekymringen for, at humaniora og samfundsfag skal blive efterladt på perronen, deles af forskere også på det naturvidenskabelige område og af politikerne. Det vil blive en del af diskussionen på det kommende rådsmøde. I den forbindelse er det et problem, at de tidsskrifter, forskerne publicerer i, er meget monodisciplinære.

I relation til Lykke Friis' spørgsmål om strukturfondsmidler nævnte uddannelsesministeren, at han havde inviteret regionalkommisær Hahn til at deltage på konferencen, og det var hans indtryk, at der var gode muligheder for at bruge strukturfondsmidler på implementeringssiden. Kommisæren havde en manual på 140 sider, så der er måske mulighed for forenkling.

NOT Med hensyn til de spørgsmål, Lykke Friis og Merete Riisager stiller om, hvorvidt der er ressourcer nok, og om man får nok ud af de ressourcer, vi anvender, gjorde uddannelsesministeren opmærksom på, at Kommissionen har lagt op til en markant forøgelse af midlerne. Det drejer sig om at få en bedre prioritering og at udnytte synergier. Forskningsministeren tilbød at sende de evalueringer, der er lavet af resultatmålinger, til udvalget. Han kunne høre, at udvalget var interesseret i, at vi lod være med at spille forskernes tid med administration, og at man sikrer sammenhæng mellem EU's forskningsbudgetter og de nationale forskningsbud-

getter, som er større. I den forbindelse nævnte han, at en af de amerikanske talere på konferencen havde betegnet EU's forskningsprogram som det mest sammenhængende og helstøbte program fra grundforskning til innovation og egentlig kommercialisering af forskningsresultater. Pengene skal gå til de mest kvalificerede projekter, og det er kvaliteten, det kommer an på.

9. European Institute of Innovation and Technology (EIT):

a) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 294/2008 om oprettelse af det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi

– *Præsentation ved Kommissionen*

KOM (2011) 0817

Rådsmøde 3147 – bilag 2 (samlenotat side 33)

KOM (2011) 0817 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 16/1-12)

b) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om den strategiske innovationsdagsorden for EIT: EIT's bidrag til et mere innovativt Europa

– *Præsentation ved Kommissionen*

KOM (2011) 0822

Rådsmøde 3147 – bilag 2 (samlenotat side 33)

KOM (2011) 0822 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 13/1-12)

Uddannelsesministeren henviste til det udsendte samlenotat.

10. Europa 2020 Strategien:

a) Opfølgning på Det Europæiske Råd i februar 2011

– *Fremskridtsrapport*

Rådsmøde 3147 – bilag 2 (samlenotat side 38)

Det Europæiske Råd 04/02-11 – bilag 6 (formandskabets konklusioner fra mødet i DER 4/2-11)

b) Årlig vækstundersøgelse

– *Orienterende debat*

KOM (2011) 0815

Rådsmøde 3147 – bilag 2 (samlenotat side 40)

Uddannelsesministeren henviste til det udsendte samlenotat.

FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 3148 (økonomi og finans) den 21. februar 2012

Dagsordenspunkt 1 henhører under Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 2 og 3 hører under Skatteministeriets og Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 4, 5 og 6 hører under Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 7, 8, 9 og 10 hører under Finansministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 11 hører under Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Alle punkterne blev forelagt af økonomiministeren.

Økonomiministeren: Dagsordenspunkt 7 om Revisionsrettens årsberetning om gennemførelsen af budgettet for regnskabsåret 2010 forelægges til forhandlingsoplæg. Resten af sagerne på dagsordenen forelægges til orientering.

Jeg har ingen kommentarer til punkt 8 om budgetguidelines for 2013, punkt 9 om klimafinansiering – opfølgning på Durbankonferencen – og punkt 10 vedrørende road map for økonomiske aspekter af ressourceeffektivitet.

Jeg henviser til de aktuelle notater for sagernes nærmere indhold.

1. Kommissionens forslag til retsakter vedr. styrket eurosamarbejde

– *Generel indstilling*

KOM (2011) 0818, KOM (2011) 0819 og KOM (2011) 0821

Rådsmøde 3148 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EU-note (11) – E 15 (notat om grønbog om euroobligationer)

Udvalgsmødereferat:

Senest behandlet i EUU 25/11-11, referat foreligger endnu ikke)

Økonomiministeren: Dette dagsordenspunkt drejer sig om de to forslag, som følges ad, og som Kommissionen offentliggjorde den 23. november sidste år, den såkaldte two-pack. Det er to forslag, som handler om budgetopfølgning og styrket overvågning af eurolande, som er i finansieringsvanskeligheder, eller som har låneprogrammer. Det er to forslag, som løber ind i det spor, der handler om orden på finanspolitikken, styr på hvad man gør, et bedre samspil mellem eurolandene. Forslagene vedrører kun eurolandene. Det vil sige, at vi er ikke er omfattet af dem, og vi har heller ikke stemmeret i sagen.

Vi drøftede også de to forordninger på forrige Økofin for at give nogle politiske retningslinjer vedrørende de spørgsmål, som var udestående, sådan at man i det tekniske arbejde vidste, hvilken retning arbejdet skal gå i. Efterfølgende har man udarbejdet reviderede udkast til de to retsakter. Diskussionen i øjeblikket drejer sig bl.a. om, hvor tæt de to retsakter skal være på finanspagten, og hvordan man får dem indarbejdet, sådan at vi ikke får en masse regulering, som ikke kommer til at følges ordentligt ad. En af de ting, som er vigtig, er, at man får en fælles tidslin-

je, så man kan få det overblik, der er meningen med forordningen. Pointen med det er, at på den fælles tidslinje indleverer eurolandene en budgetplan med mål for de vigtigste indtægts- og udgiftsposter i de kommende år. Så kan Kommissionen og de øvrige eurolande forholde sig til det. Det tredje er at overvåge de eurolande, som er i en proces med uforholdsmæssigt store underskud, fordi man er kommet i uføre, sådan at man mere løbende rapporterer: "Hvordan går det egentlig med at gennemføre de ting, vi har fået henstillinger om, og de ting, vi har fået pålæg om?"

Det andet forslag lægger op til styrket overvågning, hvis man virkelig har finansieringsproblemer, herunder hvis man har låneprogrammer. Hvorvidt et land er i alvorlige vanskeligheder, vurderes af Kommissionen med udgangspunkt i blandt andet landets lånebetingelser, tilbagebetalingsprofil på udestående lån og så den gældsbyrde, man har. Det er en helhedsvurdering af: "Hvordan ser det egentlig ud, hvad er det for et finansieringsproblem, man har som land?" Lande, som har de problemer, underlægges en styrket overvågning. Den overvågning skal de selv bidrage til, fordi de regelmæssigt skal fremsende detaljerede redegørelser, som giver data for den finansielle sektor, stresstest og følsomhedstest for den finansielle sektor. Altså er man på rette spor, eller vakler huset endnu mere? Det er selvfølgelig vigtigt at vide: Hvad er modstandsdygtigheden? Grunden til, at man laver det, er, at man gerne vil sørge for, at tingene bliver løst, mens de er løsbare med almindelige redskaber – i stedet for at det løber folk af hænde.

En tidligere formulering om, at Rådet skal kunne anmode et land om at søge et lån, er ændret til et forslag om, at Rådet skal kunne anmode landet om at forberede et makroøkonomisk tilpasningsprogram, som sigter på at reetablere sunde og holdbare økonomiske og finansielle betingelser, således at landets evne til at finansiere sig selv kan blive genetableret. Om der så kan indgå lån i det, er så en andenfase diskussion. Måske virker det også bedre, fordi man på den måde får landet til at forholde sig som en helhed til, hvad det er for en situation, det er bragt i. Det handler ikke kun om at få lån eller ikke få lån.

De nye udkast til forordninger bliver selvfølgelig også belyst af finanspagten. En af diskussionerne i øjeblikket er, hvor tæt de to ting skal være på hinanden. Det ene er jo en mellemstatslig aftale. Det andet er helt almindeligt lovgivningsarbejde, som Økofin forholder sig til. Derfor er der selvfølgelig nogle principielle diskussioner om, hvor tæt de skal være på hinanden.

Det er det danske formandskab, der sidder for bordenden ved forhandlingerne af de to forordningsforslag både på teknisk og politisk niveau. Der er en klar formandskabsopgave, selv om vi ikke har stemmeret i forhold til forslagene og heller ikke vil blive omfattet af dem. Alligevel håndterer vi dem, fordi det er en del af formandskabsopgaven.

Det er muligt, at eurolandene vil nå til enighed om de to retsakter på det kommende Økofin. Dette vil give mandat til at forhandle dem med Europa-Parlamentet, altså efter den helt sædvanlige procedure.

Selv om Danmark ikke vil blive omfattet af forslagene, støtter regeringen i princippet forslagene, for jo mere man får styr på den samlede europæiske operation, jo bedre er det set med danske øjne.

Pia Adelsteen undrede sig lidt over, at man skulle gennemføre endnu en overvågning og kontrolforanstaltning, idet IMF allerede har en overvågningsmekanisme.

Hun var godt klar over, at bestemmelserne kun vedrører eurolandene, men hun ville gerne have bekræftet, at de tilpassede programmer vedrørende makroøkonomiske ubalancer drejer sig om lønninger, tilbagetrækningsalder osv.

Jakob Ellemann-Jensen opfordrede til, at man var opmærksom på sammenhængen mellem two-packen og finanspagten, så man ikke kørte i to spor, som gik i hver sin retning.

Økonomiministeren pegede i svaret til Pia Adelsteen på, at IMF ikke er en EU-institution, og den har sin egen overvågning. Nu kommer der også hjælp fra EU's krisemekanisme, og man har jo erfaring for, at jo flere donorer, der kommer, jo mere overvågning bliver der. Men det er vigtigt, at man prøver at genbruge resultaterne af overvågningerne.

Makroøkonomiske ubalancer er en slags varslingsystem, som supplerer den overvågning, der i øjeblikket foregår. Der indgår mange ting i de makroøkonomiske ubalancer, og økonomiministeren opregnede disse faktorer.

Økonomiministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at two-packen læner sig op ad finanspagten, men har sit eget forløb. I forbindelse med two-packen anvendes den almindelige beslutningsproces, uanset om det drejer sig om eurolande eller ikke-eurolande.

Udg. 2. (Evt.) Rentebeskatningsdirektivet

– *Orienterende debat*

KOM (2008) 0727

Rådsmøde 3148 – bilag 1 (samlenotat side 6)

KOM (2008) 0727 – bilag 3 (supplerende grundnotat af 25/2-09)

KOM (2008) 0727 – bilag 2 (grundnotat af 11/12-08)

Udvalgsmødereferater:

Rådsmøde 3105 – bilag 3 (skriftlig forelæggelse af rådsmøde økofin 12/7-11)

EUU alm. del (10) – bilag 503 (side 1234, behandlet i EUU 13/5-11)

Forslaget var udgået.

3. (Evt.) Forhandlingsmandat vedr. rentebeskatningsdirektivet og antisvigaftaler med europæiske tredjelande

– Vedtagelse

Rådsmøde 3148 – bilag 1 (sammenotat side 6)

Økonomiministeren: Vi har vendt sagen før. Den bygger på en meget banal målsætning om, at det er endnu bedre, at folk betaler de skatter, de skal, end at indføre nye skatter. Det er i hvert fald en god start på at få indtægter til statskassen. Det er et kendt direktiv, som nu er under revision. Målet med direktivet er at sikre beskatning af renter på opsparing, som en person i et EU-land har i en bank i et andet EU-land. Sådan at man kan placere sine penge, hvor man vil, men man bør betale den skat, man nu engang skal betale. Det er ikke højtflyvende, men ikke desto mindre sundt.

Hovedreglen er, at det nu engang er nemmest at sikre, at folk betaler skat, hvis man automatisk udveksler oplysninger om, hvad der er at beskatte. Det er dér, vi gerne vil hen.

Østrig og Luxembourg har dog en undtagelse. De to lande opkræver kildeskat og skal først gå over til at udveksle oplysninger automatisk, når Schweiz og andre tredjelande gør det på anmodning. Der er altså lavet en mekanisme i det nuværende rentebeskatningsdirektiv, som går på, at hvis vi kan forhandle med Schweiz og de andre tredjelande om, at de giver informationerne på anmodning, så skal Østrig og Luxembourg begynde at gøre det automatisk. Det er en mekanisme, som var en del af det kompromis, der blev lavet, da det nuværende rentebeskatningsdirektiv kom på plads.

Kommissionen har foreslået nogle tekniske ændringer af direktivet, som skal lukke nogle af de muligheder, man har fundet ud af at der er for at omgå direktivet. Dermed kommer man tættere på at sikre en effektiv beskatning.

Økofin har i flere år forsøgt at få vedtaget rådskonklusioner, som giver Kommissionen mandat til at gå i gang med forhandlinger med de fem tredjelande, det drejer sig om. Det er Schweiz, Liechtenstein, Andorra, Monaco og San Marino. For at få tilsvarende ændringer af EU's rentebeskatningsaftaler med disse lande.

Der er stort set enighed blandt EU-landene om selve de tekniske ændringer af EU-direktivet. Så langt så godt.

Luxembourg og Østrig blokerer i øjeblikket, fordi de kæder de tekniske ændringer af EU-direktivet sammen med rentebeskatningsaftalerne med de fem tredjelande, så ændringerne af EU-direktivet først kan træde i kraft, når EU og de fem tredjelande er blevet enige om tilsvarende ændringer og disse også træder i kraft.

Herudover vil Luxembourg og Østrig kun acceptere en vedtagelse af de tekniske ændringer af rentebeskatningsdirektivet, hvis de samtidig får ændret det politiske kompromis om deres overgangsordning. Det betyder, at de to lande først vil skifte til direktivets hovedregel om automatisk udveksling af renteoplysninger, når Schweiz og de andre tredjelande også accepterer automatisk informationsudveksling i stedet for blot på anmodning.

Det store flertal af andre EU-lande – herunder de store lande – vil ikke acceptere Luxembourg og Østrigs synspunkter, for så går man jo tilbage i forhold til det kompromis, vi har, og det, der var enighed om dengang. Det betyder, at der er et problem med at få et mandat til Kommissionen, hvis dette mandat ikke eksplicit udelukker forhandlinger med tredjelandene om informationsudveksling, fordi en aftale om informationsudveksling medfører, at overgangsordningen skal ophøre. Det er det samme som at sige: "I må tale om alle disse ting, men I må ikke tale om lige præcis det her." Det er tit en tricky ting, når først der er kaffe i koppen, at sige, at der altså er noget, man ikke må tale om. Især hvis det er det, der ligger alle mennesker på sinde. Det er derfor, det er en tricky sag, og det er derfor, det har taget år at komme dertil, hvor vi er nu. Vi vil gøre endnu et forsøg, for vi tror faktisk, det vil være rigtigt positivt at komme længere med sagen.

Der blev lavet et kompromis, og andre lande vil selvfølgelig ikke acceptere, at Luxembourg og Østrig vil ændre på det kompromis, fordi der skal laves nogle ting, som vil være rigtigt hensigtsmæssige for at få lukket nogle skattehuller.

Sagt meget lige ud: Situationen er relativt låst i øjeblikket, men vi forsøger at skubbe på for at se, om vi ikke kan komme længere. Om ikke andet vil det være en stor fordel at få de tekniske ting på plads. Det er jo træls at sidde med et alternativ, hvor man kan se, der er omgåelsesmuligheder, som kan løses. Alle er sådan set enige om, at det vil være en god løsning. Men fordi der er dette andet spor, som handler om informationsudveksling, så bliver det blokeret.

Pia Adelsteen bad økonomiministeren uddybe høringsvaret, hvori man peger på, at rentebegrebet udvides.

Jakob Ellemann-Jensen gjorde opmærksom på den bekymring, Advokatsamfundet har udtrykt for, at vi får to forskellige definitioner af rentebegrebet.

Økonomiministeren svarede, at når man vil anvende et udvidet rentebegreb, er det for at lukke et hul, som består i, at man i visse tilfælde kan undgå beskatning, hvis man kalder afkastet noget andet end rente. Det er i høj grad et spørgsmål om oversættelse.

Pia Adelsteen henviste igen til, at Advokatsamfundet mener, det kan skabe en uhensigtsmæssig retsikkerhed, hvis vi får to rentebegreber.

Økonomiministeren var opmærksom på høringsvaret, idet hun ikke havde interesse i at skabe retsikkerhed, fordi vi vil lukke et hul. Men vi vil gerne udvide rentebegrebet, som man ikke kan undgå beskatning ved at kalde afkastet af de penge, man har stående, noget andet.

4. (Evt.) Europæisk semester: Proceduren om makroøkonomiske ubalancer – scoreboardrapport

– Udveksling af synspunkter

Rådsmøde 3148 – bilag 1 (samlenotat side 11)

Økonomiministeren: Dagsordenens punkt 4 handler om det europæiske semester. Altså den proces, vi kører i det første halvår 2012. Det handler om makroøkonomisk ubalance og scoreboardrapporten. Det er ikke EU-sprog, men managementsprog. I hvert fald handler det om et system, hvor man får en advarsel om, hvorvidt økonomierne er ved at blive ustabile. Sker der et eller andet, kan man se på de forskellige nøgletal, at: "Hov for Søren, nu begynder de røde lamper at lyse. Noget må der ske."

Det er første gang, man ser på disse makroøkonomiske ubalancer, dette sæt af nøgletal. Vi har talt om det før i denne kreds. Det første, Kommissionen skal ifølge denne nye procedure, er at fremlægge, hvordan det så egentlig ser ud. Kommissionens rapport skal på grundlag af udviklingen af en række indikatorer kaste lys på de lande, hvor der er noget, vi bliver nødt til at gå dybere ind i. Der er noget her, der tyder på, at der er nogle ubalancer, som kan udvikle sig til noget, som er uhåndterbart.

Der kan ikke træffes egentlige, håndfaste konklusioner på baggrund af den første rapport om makroøkonomiske ubalancer. Men man kan gå i dybden og se på: "Ok, hvis man går et spadestik dybere, hvad er der så i det?" Hvad har man gjort, og hvad har man ikke gjort? Hvad er det tegn på? Der er tale om en helhedsvurdering. Det er ikke sådan, at hvis der blinker tre røde lamper, gør man A, og hvis der blinker fire, så gør man A plus B. Der er tale om en helhedsvurdering. Og man går i dybden med at se på, hvad der egentlig er på spil.

Som det er nu, mens vi taler, har Kommissionen ikke fremlagt sin rapport. Hvis rapporten bliver fremlagt inden Økofin, forventer vi, at Kommissionen præsenterer rapporten, og at vi i Rådet har en diskussion som input til Kommissionens videre arbejde. Hvis Kommissionen ikke har fremlagt sin rapport, kan vi i sagens natur ikke drøfte den. I så fald vil vi drøfte den på et følgende møde.

Fra regeringens side synes vi, det er en god idé at lave dette arbejde med at finde ubalancerne. Vi synes også, det er en god idé at drøfte ubalancerne, hvis det viser sig, at der er nogen. Det kan give rigtig god mening.

Pia Adelsteen undrede sig over, at selv om rapporten ikke foreligger endnu, skriver man i samlenotatet: "Regeringen ventes at kunne støtte den enighed, der måtte kunne opnås i Rådet ..."

Merete Riisager spurgte, hvordan regeringen ville implementere rapporten om scoreboardet, når den foreligger.

Økonomiministeren var enig i, at det ikke er godt at konkludere på en rapport, som man ikke har set, men bemærkningen sigter på forarbejdet, nemlig Kommissionens årlige vækstundersøgelse, som kom allerede i 2011.

I svaret til Merete Riisager sagde økonomiministeren, at hun håbede, Kommissionen ville komme frem til det samme, som vi var kommet frem til. Vi diskuterer bl.a. konkurrenceevne og undersøger, hvorfor vi står dårligere end Tyskland og Sverige. Nøgletallene er relevante også i en dansk sammenhæng.

Merete Riisager henviste, i anledning af økonomiministerens udtalelse om, at hun håbede, man fandt frem til det samme, som vi har fundet frem til, til at en af deltagerne i gårsdagens høring om finanspagten havde rejst det spørgsmål, hvad man gør, hvis der er en diskrepans mellem det, som Kommissionen kommer frem til, og det, som de nationale politikere kommer frem til. Det problem er ikke løst. Hvad kan man som vælger gøre, hvis man står over for en udemokratisk styringsmekanisme, som Danmark vil indskrive sig i, på trods af at vi ikke er et euro-land?

Økonomiministeren pegede på, at vi får råd rigtigt mange steder fra, f.eks. Det Økonomiske Råd, vi selv har nedsat, og fra OECD, men det er det danske Folketing, der skal forholde sig til rådene, og somme tider følger vi dem ikke, som det f.eks. er sket i forbindelse med rådene om at vi skal hæve boligskatterne.

Økonomiministeren svarede Merete Riisager, at vælgerne jo altid kan vælge nogle andre politikere.

5. Forberedelse af Det Europæiske Råd den 1.-2. marts 2012

– Rådskonklusioner

Rådsmøde 3148 – bilag 1 (samlenotat side 16)

Det Europæiske Råd 01-02/03-12 – bilag 1 (udkast til kommenteret dagsorden for DER 1-2/3-12)

Europæisk semester:

Det Europæiske Råd 17/06-10 – bilag 7 (konklusioner fra DER)

EU-note (09) – E 47 (notat af 5/7-10 fra den økonomiske konsulent)

EU-note (09) – E 37 (notat af 18/5-10)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (09) – bilag 490 (side 1489 FO, forhandlingsoplæg forelagt EEU 9/7-10)

Årlig vækstundersøgelse:

KOM (2011) 0815

Senest behandlet i EEU 20/1-12, referat foreligger endnu ikke

Økonomiministeren: Stats- og regeringscheferne har forårstopmøde den 1.-2. marts. Det er dejligt, at foråret kommer til marts. Det kan vi glæde os over alle sammen. Det, som Økofin skal forberede, er nogle overordnede økonomisk-politiske retningslinjer, som vi så hver for sig tager med hjem som baggrund for at lave nationale reformprogrammer og konvergensprogrammer. De fælles vurderinger af disse programmer fører frem til anbefalinger til de enkelte lande, som skal vedtages af Økofin og Det Europæiske Råd i juni. Efterfølgende skal man så tage højde for det i resten af året. Det er derfor, det er en halvårsprocedure. Så gør man så det, man skal i sin egen regering og i sit eget parlament i de enkelte lande.

På det kommende møde i Økofin skal vi drøfte og vedtage rådskonklusioner på baggrund af Kommissionens vækstundersøgelse. Disse konklusioner skal fungere som et indspil til det Europæiske Råds møde i begyndelsen af marts.

Der ventes enighed om konklusioner, som sætter fokus på at omsætte ting til virkelighed. Især det at sikre den finanspolitiske konsolidering. Altså at det ikke bliver ved snakken, men at det er noget, man kan mærke i hvert enkelt land. Får vi stadig bedre styr på finanserne, og bliver der gennemført reformer, som landene beslutter, og som afspejler de anbefalinger, der har været givet til medlemslandene – og som medlemslandene har været enige om i 2011?

For os at se er det afgørende, at vi viser fremskridt, at der faktisk sker noget. Vi taler ikke kun om krisen. Der bliver også handlet i forhold til den.

6. Forberedelse af G20 mødet for finansministre og centralbankchefer den 25.-26. februar 2012

– *Generel indstilling*

Rådsmøde 3148 – bilag 1 (samlenotat side 20)

Økonomiministeren: Dagsordenens punkt 6 drejer sig om forberedelse af G20 finansministermødet. Det foregår i slutningen af februar, altså efter Økofin men i samme uge, den 25.-26. februar.

Vi skal vedtage en fælles EU-holdning til G20 mødet. Det er finansministre og centralbankchefer – eller økonomiske ministre. Det er i hvert fald mig, der deltager for Danmark, fordi vi har formandskab i øjeblikket og dermed repræsenterer EU. Kommissionen repræsenterer også EU. Det er en fælles ting. Det er formandskabet og Kommissionen, som sammen repræsenterer EU.

Fokus for mødet ventes at være fire temaer:

1. Den internationale økonomiske situation. Den er især præget af udviklingen i euroområdet. Igen kommer Europa på dagsordenen, ligesom det var tilfældet, da der blev holdt møde i Cannes.
2. Virkeliggørelsen af G20 landenes forpligtelser i forhold til den handlingsplan, man har lavet for vækst. Det vil sige, at vækstdagsordenen også kommer op i G20 sammenhæng.
3. Spørgsmålet om styrket finansiel regulering og tilsyn.
4. Styrkelse af den internationale finansielle arkitektur. Det lyder smukt. Det handler om penge.

Det, som vi lægger op til, at EU skal lægge vægt på på G20 mødet, er følgende:

1. EU har taget en række væsentlige skridt til at kunne håndtere krisen. Der bliver handlet. Vi sidder ikke bare på hænderne og ser passivt til. Herunder at eurolandene er enige om at styrke og fremrykke den permanente krisemekanisme, altså ESM-en. Det Europæiske Råds enighed den 30. januar om initiativer til at fremme vækst og jobskabelse. Og så selvfølgelig som det tredje vedtagelsen af finanspagten.
2. G20 bør fokusere på, om landene gør deres forpligtelser til virkelighed. Som sagt blev der lavet en G20 plan for vækst, hvor landene sagde, at de ville bidrage. Noget af det er at konsolidere – altså få styr på de offentlige finanser. Det er reformer, som er afgørende for at håndtere globale ubalancer. Og dermed også de meget strukturelle ting, som skal gøre, at man vender tilbage til et spor, hvor der er vækst, og hvor man kan styrke beskæftigelsen. Det er en afspejling af, at det i høj grad er reformperspektivet, der er gældende, når man taler om vækst. Det er afspejlet i G20 landenes konklusioner fra G20 topmødet i Cannes i november.
3. En diskussion om IMF. Kan man i lyset af det pres, der er, den økonomiske krise der er, tilføre IMF flere ressourcer, sådan at IMF faktisk kan spille den rolle, som IMF faktisk er tiltænkt at spille, nemlig at bidrage til at der bliver økonomisk og finansiel stabilitet?

4. G20 må fastholde fokus på at styrke den finansielle sektor, styrke tilsynet og reguleringen i forhold til aflønning i den finansielle sektor og også håndteringen af systemisk vigtige institutioner. Hvordan kommer det til at se ud på globalt plan?

Vi støtter i sagens natur den fælles EU-holdning på G20 mødet med disse hovedelementer. Jeg tror, de rammer den samlede dagsorden meget godt. Det er også en stor fordel for de små lande, at der er en EU-dagsorden på G20 mødet. Ellers ville vi ikke have en – end ikke indirekte – stemme ved de møder. Derfor er det selvfølgelig også en fordel for os.

Lykke Friis bakkede op om det, der stod i papirerne om, at EU vil kæmpe for, at støtten til fossile brændsler skal udfases, idet hun mente, det ville være en af de mest effektive måder, hvorpå man kan fremme grøn vækst.

FO 7. Revisionsrettens årsberetning om gennemførelsen af budgettet for regnskabsåret 2010

– Rådsanbefaling

Rådsmøde 3148 – bilag 1 (samlenotat side 25)

Rådsmøde 3148 – bilag 2 (Finansudvalgets udtalelse)

EUU alm. del (11) - bilag 107 (Revisionsrettens årsberetning 2010)

Økonomiministeren: Jeg forelægger forhandlingsoplæg vedrørende dagsordenens punkt 7, Revisionsrettens årsberetning om gennemførelsen af budgettet for regnskabsåret 2010. Det er det, der på EU-sprog hedder dechargeproceduren.

På Økofin den 21. februar – altså ikke i den kommende uge, men i den følgende uge – forventes Rådet at vedtage sin henstilling til Europa-Parlamentet om meddelelse af decharge til Kommissionen for gennemførelsen af budgettet for 2010. Det er altså den sædvanlige procedure, som de her tilstedeværende måske kender bedre end jeg, fordi I har været inde i diskussionen flere gange.

Det er jo Parlamentet, der træffer den egentlige afgørelse om decharge, hvilket forventes at ske i første halvdel af maj 2012. Rådets henstilling indgår som en del af Parlamentets beslutningsgrundlag.

Rådets henstilling, som vi skal diskutere, er udarbejdet med udgangspunkt i Revisionsrettens årsberetning om budgetgennemførelsen i 2010. I udkastet til henstilling anbefaler Rådet, at der meddeles Kommissionen decharge for gennemførelse af budgettet. Henstillingen indeholder derudover en række anbefalinger og bemærkninger. Nogle er af generel karakter; andre er mere målrettede inden for de forskellige sektorer.

Kommissionen skal efterfølgende træffe foranstaltninger. Kommissionen skal selvfølgelig lytte til de bemærkninger, der er kommet. Både i Parlamentets afgørelse og i den henstilling, som Rådet så har lavet.

Regeringen har tillagt Rådets behandling af Revisionsrettens årsberetning stor betydning. Sagen har høj prioritet under vores EU-formandskab. Det er sådan set ikke en ny ting. Det har været en dansk linje i mange år at tillægge dette arbejde stor betydning.

I den del af revisionserklæringen, der omhandler regnskabernes rigtighed, anfører Revisionsretten, at regnskabet i alt væsentligt giver et retvisende billede af EU's indtægter og udgifter samt finansielle stilling. Der er – for fjerde år i træk – tale om en positiv erklæring uden forbehold. Denne formulering er god at have som fundament i forhold til diskussionen i øvrigt. Man får et retvisende billede.

Hvad angår revisionserklæringen om de transaktioner, der ligger til grund for regnskabet, har Retten heller ikke i år set sig i stand til at afgive en positiv erklæring for alle de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed – og dermed for betalingerne som helhed. Der begås med andre ord stadig væk formelle fejl.

Retten afgiver en positiv erklæring for EU's egne indtægter, indgåede forpligtelser samt betalingerne inden for de tre udgiftsgrupper, der hedder "Bistand til tredje-lande, udvikling og udvidelse", "Forskning og andre interne politikker" samt "Administrationsudgifter og andre udgifter". Retten konkluderer, at betalingerne på de tre nævnte områder er uden væsentlig fejlforekomst, idet der skønnes at være fejl i under 2 pct. af transaktionerne. Eller sagt med andre ord: Mindst 98 pct. af betalingerne på disse tre områder er fejlfri.

Retten afgiver en negativ erklæring om de underliggende betalinger på de resterende to udgiftsområder, der omfatter "Landbrug og naturressourcer" samt "Samhørighed, energi og transport". På disse politikområder skønner Retten, at der er fejl i over 2 pct. af betalingerne, hvorved fejlforekomsten ligger over det niveau, som Retten har defineret som det acceptable niveau.

På udgiftsområdet "Landbrug og naturressourcer" – der tegner sig for knapt halvdelen af de samlede afholdte udbetalinger; det er altså rigtigt mange penge, vi taler om her – skønner Retten, at den mest sandsynlige fejlforekomst ligger på 2,3 pct., hvilket er nogenlunde på linje med sidste års revisionsresultat. Det er især fejlforekomsten på området udvikling af landdistrikter, der trækker fejlfrekvensen op. De fleste fejl skyldes derudover, at tilskudsmodtagerne havde overanmeldt det støtteberettigede areal. Det kan se stort ud, når man ser ud over sine 20 tønder land.

På området "Samhørighed, energi og transport" er det værre. Det tegner sig for en tredjedel af de samlede afholdte udbetalinger; det vil sige det er også et stort område, vi har med at gøre. Her skønner Retten, at den mest sandsynlige fejlforekomst ligger på 7,7 pct. Når jeg bruger formuleringen "sandsynlige fejlforekomst", er det fordi det bygger på stikprøver. Man har ikke været alle bilag igennem vedrørende denne tredjedel af samtlige betalinger. Det bygger på stikprøver. På baggrund af dem kan Kommissionen give et kvalificeret skøn over, hvad fejlforekomsten er. Det, der er lidt trøls ved de 7,7 pct., er, at det er højere end fejlforekomsten for 2009, men fortsat på et væsentligt lavere niveau end i årene 2006-2008. De fleste fejl skyldes manglende støtteberettigelse og manglende overholdelse af reglerne for indgåelse af offentlige indkøb.

På denne baggrund skønner Retten, at den mest sandsynlige fejlfrekvens i betalingerne som helhed – altså for alle betalingerne både på de områder, som vurderes at være fejlfri, forstået som under 2 pct. fejl, og de to ret store områder her – er steget en smule fra 3,3 pct. i 2009 til 3,7 pct. i 2010. Eller sagt med andre ord: Mindst 96 pct. af alle betalinger, der blev foretaget i 2010, er fejlfri efter det bedste kvalificerede skøn.

Stigningen i fejlprocenten som helhed skyldes, som jeg nævnte for et øjeblik siden, at antallet af skønnede fejl er steget inden for området "Samhørighed, energi og transport", mens fejlprocenterne for de øvrige udgiftsområder ligger nogenlunde stabilt.

Retten's årsberetning indeholder ingen kritiske bemærkninger om Danmark. Det er en bonusinformation.

Jeg vil gerne understrege, at Revisionsretten ved flere lejligheder har betonet, at fejl ikke kan fortolkes som tegn på svig. Det, vi taler om, er formelle fejl. Det er forkerte skøn, det er ting der ikke er udfyldt rigtigt, det er tidsfrister som er skredet. Det er den type af formelle fejl. I øvrigt er Retten gennem årene kun stødt på få eksempler på egentlig svig. Det synes jeg er meget godt at have in mente. Der er alligevel forskel på at være en bevidst snydepels og så ikke at have styr på papirarbejdet.

Regeringens holdning er, at det er godt, at Retten for fjerde år i træk har kunnet afgive en positiv erklæring uden forbehold om Kommissionens regnskabsaflægelse. Det er en god ting. Vi synes også, det er godt, at Revisionsretten afgiver en positiv erklæring om de underliggende betalinger vedrørende EU's egne indtægter og de udgiftsområder, der forvaltes direkte af Kommissionen. Det drejer sig bl.a., som jeg har nævnt før, om forskning og bistand til tredjelande. Disse budgetområder er uden væsentlig fejlforekomst, idet der skønnes at være fejl i under 2 pct. af betalingerne.

Imidlertid er det ikke så godt, at Retten atter har måttet afgive en negativ erklæring om betalingerne på de store udgiftsområder, hvor forvaltningen er delt mellem Kommissionen og medlemsstaterne. Det drejer sig som nævnt om den fælles landbrugspolitik og strukturpolitikkerne.

Jeg synes, der er en ting, det er væsentligt at hæfte sig ved. Det er, at den sandsynlige fejlprocent i betalingerne som helhed har haft et betragteligt fald fra over 7 pct. i 2006 til under 4 pct. i 2010. Det er konstaterede forbedringer. Det går uomtvisteligt den rigtige vej. Det siger Revisionsretten også. Det er også Rettens opfattelse, at der er væsentlige forbedringer i budgetgennemførelsens kvalitet. Det er godt, at den vurdering er utvetydig.

Denne hovedtendens giver grundlag for en vis optimisme med hensyn til, at man til næste år kan opnå en revisionserklæring med færre forbehold.

FO På denne baggrund er det regeringens opfattelse, at vi også i bør tilslutte os Rådets henstilling til Parlamentet om, at der gives Kommissionen decharge for gennemførelsen af budgettet for 2010.

Det skyldes som nævnt først og fremmest, at det i de senere år kan konstateres, at det går bedre. Der er mærkbare fremskridt i den måde, man gennemfører sine budgetter på. Dertil kommer, at de danske synspunkter og danske anbefalinger – som sagt indledningvis er det et område, som vi har været optaget af fra dansk side i en årrække – faktisk afspejles i Rådets henstilling til Parlamentet.

Jeg kan afslutningsvis oplyse, at Finansministeriet efter mødet i Økofin vil søge at bidrage til, at de enkelte elementer i Rådets henstilling om decharge for regnskabsåret 2010 udmøntes bedst muligt. Altså at vi gør det, vi anbefaler andre at gøre.

Nikolaj Villumsen bad økonomiministeren bekræfte, at fejlene er blevet øget fra 2009 til 2010.

Pia Adelsteen anerkendte, at det gik bedre på nogle områder, men der er også områder, hvor det går den forkerte vej. Hun syntes simpelt hen, det gik for langsomt, og mente, at hvis der havde været tale om en privat virksomhed, var den blevet lukket, hvis den havde så meget rod i regnskaberne. Dansk Folkeparti kan ikke støtte forhandlingsoplægget.

Jakob Ellemann-Jensen syntes, det var træls, at der kom revisionsbemærkninger, som fjernede fokus fra de ting, der er relevante. Han gik ud fra, at når regeringen nærer en vis optimisme, skyldes det, at der er potentiale for forbedringer. Det er en ringe, at fejlene skyldes inkompetence. Det er et område, vi skal have fokus på.

Økonomiministeren sagde til Pia Adelsteen, at ganske vist er fejlprocenten gået op fra 3,4 til 3,7, men økonomiministeren mente nu, at en privat virksomhed, som havde en sådan fejlprocent, nok ikke ville blive lukket af den grund.

Økonomiministeren var enig med Jakob Ellemann-Jensen i, at det er træls, at det var gået tilbage fra 2009 til 2010, efter at det i perioden 2006-2008 var gået fremad. Når regeringen er optimistisk, er det fordi der er sat ting i gang. Vi har især fokus på, om man kan gøre programmerne enklere og dermed mindske de fejl, som skyldes, at reglerne er svære at finde ud af. Man prøver at finde ud af, hvilke typer af fejl der er tale om.

Nikolaj Villumsen noterede sig, at regeringen stemte for decharge, da det gik bedre i perioden 2006-2008, og nu vil den også stemme for decharge, selv om det er gået dårligere. Han betegnede det som alarmerende, at EU, som pålægger de enkelte lande strenge krav med hensyn til budgetterne, ikke har styr på sine egne budgetter. Enhedslisten kan ikke acceptere dette rod og stemmer derfor imod regeringens forhandlingsoplæg.

Pia Adelsteen undrede sig over, at man talte om decharge til gennemførelse af EU's budget for 2010, idet hun mente, et budget var noget fremadrettet.

Økonomiministeren sagde til Nikolaj Villumsen, at ganske vist stemmer vi for en anbefaling til Europa-Parlamentet om at give decharge, men fejlene går ikke upå-talt hen.

Økonomiministeren ville ikke kaste sig ind i en diskussion om den sprogbrug, man anvender i EU, sagde hun til Pia Adelsteen.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet dog Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

8. Budget guidelines for 2013

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3148 – bilag 1 (samlenotat side 32)

Økonomiministeren henviste til samlenotatet.

9. (Evt.) Klimafinansiering: opfølgning på Durban-konferencen

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3148 – bilag 1 (samlenotat side 34)

Senest behandlet i EUU 16/12-11, referat foreligger endnu ikke

Økonomiministeren henviste til samlenotatet.

10. (Evt.) Road map for økonomiske aspekter af ressourceeffektivitet

– *Rådskonklusioner*

KOM (2011) 0571

Rådsmøde 3148 – bilag 1 (samlenotat side 36)

Økonomiministeren henviste til samlenotatet.

Udg. 11. (Evt.) Information fra formandskabet vedr. aktuelle lovforslag

– *Orientering fra formandskabet*

Punktet var udgået.

FO Punkt 3. Rådsmøde nr. 3147 (konkurrenceevne) den 20.-21. februar 2012

Under dette punkt på Europaudvalgets dagsorden forelagde erhvervsministeren punkt 1-6 på rådsmødedagsordenen vedrørende konkurrenceevne.

De øvrige punkter var forelagt af uddannelsesministeren under punkt 1 på Europaudvalgets dagsorden.

Erhvervsministeren: Jeg vil i dag forelægge dagsordenen for det kommende rådsmøde for konkurrenceevne den 20. februar 2012.

Jeg vil forelægge tre sager til forhandlingsoplæg og tre sager til orientering.

Først vil jeg forelægge de tre forhandlingsoplæg. Det drejer sig om:

- Forslaget om venture kapital.
- Forslaget om europæiske fonde for sociale iværksættere.
- Forslaget om revision af regnskabsreglerne.

Jeg vil herefter orientere udvalget om de øvrige sager. Det drejer sig om:

- Forslaget om revision af udbudsreglerne.
- Kommissionens årlige vækstundersøgelse.
- Rådskonklusioner om smart regulering.

Lovgivningssagerne på dagsordenen for rådsmødet den 20. februar 2012 er alle blandt de 12 nøgleinitiativer i akten for det indre marked.

Dagsordenen bakker således op om stats- og regeringschefernes erklæring om vækst og beskæftigelse fra den 30. januar 2012 og understøtter det danske EU-formandskabs ambition om at skabe et dynamisk EU.

1. Direktiv om offentlige indkøb

– *Politisk drøftelse*

KOM (2011) 0896

Rådsmøde 3147 – bilag 1 (samlenotat side 2)

KOM (2011) 0896 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 1. feb. 2012)

EU-note (11) – E 22 (notat om det indre marked)

EU-note (11) – E 24 (note af 9/2-12 om direktivet om offentlige indkøb)

Erhvervsministeren: Den første sag, jeg vil nævne til orientering, er sagen om revision af udbudsdirektiverne.

Jeg nævner sagen til orientering, da vi lige er påbegyndt forhandlingerne i EU.

Jeg vil gerne vende tilbage til udvalget med yderligere informationer, når vi er længere fremme i forhandlingerne.

Kommissionen fremsatte den 20. december 2011 sin udbudspakke, der indeholder forslag til udbudsdirektiv, forslag til forsyningsvirksomhedsdirektiv og forslag til

direktiv om koncessioner. På rådsmødet drøftes kun revisionen af udbudsdirektiverne.

Formålet med revisionen af udbudsdirektivet er at øge effektiviteten i offentlige indkøb ved at gøre reglerne mere enkle og fleksible. Transaktionsomkostningerne i forbindelse med offentlige udbud for både offentlige myndigheder og for virksomhederne ønskes sænket.

Dette kan bl.a. betyde, at danske virksomheder kan få lettere ved at deltage i og vinde offentlige udbud i resten af EU.

Forslaget har desuden til formål at gøre det lettere at anvende den offentlige efterspørgsel til at forfølge hensyn som eksempelvis miljøbeskyttelse, innovation og social inddragelse.

Der er tale om en revision af udbudsdirektivet, der ændrer de eksisterende regler på en række områder.

Lad mig kort nævne nogle af hovedelementer i forslaget.

Kommissionen foreslår blandt andet at give øget adgang til dialog for at gøre udbudsprocessen mere omkostningseffektiv.

Der lægges op til at udvide adgangen til procedurerne "konkurrencepræget dialog" og "forhandling med forudgående udbudsbekendtgørelse".

Samtidig foreslås en ny procedure kaldet "innovationspartnerskab", der skal gøre det muligt for offentlige ordregivere at indgå i tæt samarbejde med en leverandør om nyudvikling og innovation i forbindelse med en anskaffelse.

Som en forenkling lægges også op til at ophæve sondringen mellem såkaldte A- og B-tjenesteydelser. B-tjenesteydelser omfatter bl.a. hotelydelser og advokatydelse, som man indtil videre ikke har anset for at have grænseoverskridende interesse.

I dag er B-tjenesteydelserne derfor underlagt mindre strenge procedurekrav end andre ydelser. Ifølge forslaget skal alle tjenesteydelser fremadrettet behandles ens – bortset fra nogle særlige undtagelsestilfælde på det sociale, sundhedsmæssige og uddannelsesmæssige område.

Derudover lægges der op til en effektivisering af de offentlige indkøb gennem:

- Tiltag til fremme af elektronisk udbud.
- Nedsættelse af tidsfristerne for modtagelse af tilbud.
- Øget valgfrihed, herunder frihed til at vurdere hvilket tilbud der er det bedste i henhold til tildelingskriterierne, før man vurderer tilbudsgivernes dokumentation.

Grundlæggende er det regeringens opfattelse, at der er tale om et godt og gennemarbejdet forslag, der generelt vil kunne finde opbakning blandt medlemsstaterne.

Regeringen kan generelt støtte Kommissionens bestræbelser på at forenkle og simplificere udbudsreglerne.

Regeringen kan også støtte bestræbelserne på at gøre det lettere at bruge offentlige indkøb til at understøtte målsætninger inden for f.eks. miljøbeskyttelse, innovationsfremme og social inddragelse.

I den forbindelse er det afgørende for regeringen, at det fortsat vil være muligt at anvende arbejds klausuler i udbud. Arbejds klausuler har til formål at sikre, at de, der vinder et udbud, sørger for, at deres ansatte arbejder under ordentlige vilkår. Arbejds klausuler er blandt andet et effektivt redskab til at bekæmpe social dumping, og vi har i Danmark brugt arbejds klausuler siden 1955.

Jakob Ellemann-Jensen syntes, det generelt var nogle fremragende målsætninger og nogle glimrende udgangspunkter, man havde for at styrke og modernisere det indre marked. Han var bare lidt tvivlende over for, om det var den rigtige måde, man gjorde det på.

Med hensyn til offentlige indkøb er der måske ikke tale om nogen forenkling. Han var enig med regeringen i, at det er en god ting at styrke den større adgang til forhandling, hvilket erfaringerne viser at der er behov for. Men nogle af ideerne virker måske lidt uovervejede og uhensigtsmæssige. F.eks. reglen om at deltage i et udbud højst må have en omsætning på 3 gange den forventede kontraktsum. Den snedige tanke om, at man kan betale direkte til underleverandøren, kan give juridiske problemer med hensyn til hovedleverandørens ansvar og vil ikke altid være en fordel for kunden. Regeringen bør lytte til de hørings svar, der er kommet.

Hensigten med forslaget er fremragende, og den støtter Venstre fuldstændig op om, ligesom Venstre er enig i regeringens holdning, men man må sikre sig, at forslaget ikke pålægger virksomhederne yderligere administrative byrder.

Merete Riisager ville godt høre, om forslaget ikke vil forøge de offentlige budgetter og skabe mere bureaukrati i det offentlige, når man skal tage hensyn til miljøet og sociale standarder i forbindelse med offentlige indkøb og ikke kan nøjes med at se på pris og kvalitet. Vi har brug for en vækst dagsorden, ikke for forslag, som er kontraproduktive.

Pia Adelsteen syntes, bestemmelsen om, at man kan betale til underleverandøren, åbnede en ladeport og efterlod mange uafklarede spørgsmål, f.eks. hvis underleverandøren ikke lever op til hovedleverandørens kvalitetskrav.

Hun mente godt, kommunerne selv kunne tage stilling til, hvad de ville tage hensyn til, når de etablerede offentlige indkøb. Derfor skal ordningen være frivillig. Det skal ikke være noget, som dikteres af EU.

Lisbeth Bech Poulsen bad erhvervsministeren bekræfte, at regeringen støtter op om Kommissionens forslag om, at de udbudsgivende myndigheder kan tage livscyklusomkostninger med og tage miljøhensyn og sociale hensyn. Det syntes hun var meget positivt.

Erhvervsministeren sagde til Jakob Ellemann-Jensen og Merete Riisager, at det grundlæggende i forslaget er, at man skal kunne bruge de offentlige indkøb til

innovationsfremme og dermed øge væksten; altså at man ikke udelukkende skal gå efter den billigste pris. På længere sigt fordyrer det ikke indkøbene.

Erhvervsministeren sagde til Jakob Ellemann-Jensen og Pia Adelsteen, at betalinger til underleverandører ikke er det store problem i Danmark. Man skal være opmærksom på, at det er udbyderen, der bestemmer, om reglen skal anvendes. Det er der ikke mange udbydere i Danmark, der ønsker, og så bliver den ikke brugt.

Merete Riisager syntes, erhvervsministeren svar viste, at hun og erhvervsministeren ikke mente det samme, når de talte om vækst og deregulering og innovation. Hun havde svært ved at se, at det nødvendigvis førte til innovation, at de offentlige indkøbere skulle tage hensyn til sociale standarder. Det kan risikere blot at føre til højere priser. Hun forstod, at man som offentlig myndighed ikke kunne sige: "Vi vil gerne have opfundet noget nyt, og derfor køber vi et pilotprojekt."

Finn Sørensen henviste til, at Kommunernes Landsforening rasede over, at man vil udvide rammerne, så udbudsdirektivet også kommer til at omfatte ydelser inden for det sociale område, sundhed og undervisning. Kommunernes Landsforening begrundede det i administrative hensyn, men Finn Sørensen mente, også politiske hensyn tilsagde, at dette er kritisabelt.

Han var godt tilfreds med, at regeringen vil lægge vægt på, at der skal være mulighed for at anvende arbejdsklausuler, men hvad med sociale klausuler? Som eksempel nævnte han, at man i et udbud kunne foreskrive, at tilbudsgiveren skal oprette praktikpladser eller beskæftige handicappede.

Lykke Friis pegede på, at der er et betydeligt potentiale inden for offentlige indkøb, som udgør 18 pct. af BNP i EU. Hun pegede på, at f.eks. en virksomhed som Falck skulle have mulighed for at byde ind i andre lande, og blev derfor nervøs, når man var inde på, at sundhedsydelser kunne undtages.

Erhvervsministeren takkede for de positive bemærkninger. Overordnet pointerede han i besvarelsen til Jakob Ellemann-Jensen, at der er tale om frivillighed og ikke om påbud. Derfor mente han ikke, forslaget ville pålægge virksomhederne øgede administrative omkostninger. Han var enig i, at vi skal være opmærksomme på, at vi ikke pålægger erhvervslivet øgede administrative byrder, men tværtimod hele tiden skal søge forenklinger.

Erhvervsministeren indrømmede Merete Riisager, at de to nok så lidt forskelligt på det. Han mente, der lå et ret stort vækstpotentiale i at lave reglerne om, så tingene kan gøres på en anden måde. I dag skal man være meget specifik, når man beskriver opgaven. I fremtiden åbner man mere op for, at udbudsgiveren kan sige: "Vi har den og den opgave. Hvordan vil I løse den?"

Man skal stadig kunne have sociale klausuler, sagde erhvervsministeren til Finn Sørensen.

Erhvervsministeren sagde til Lykke Friis, at hele ideen med moderniseringen af det indre marked var at gøre det nemmere for virksomheder som Falck at deltage i de større udbud.

FO 2. Forordning om europæiske venturekapitalfonde

– *Politisk drøftelse*

KOM (2011) 0860

Rådsmøde 3147 – bilag 1 (sammenotat side 26)

EU-note (11) – E 22 (notat om det indre marked)

Erhvervsministeren: Den første sag, jeg vil nævne til forhandlingsoplæg er forslaget om venture-kapitalfonde.

Forslaget er sat på dagsordenen til rådsmødet med henblik på politisk drøftelse.

Det danske formandskab vil arbejde målrettet på at sikre en aftale med Europa-Parlamentet om sagen inden udgangen af det danske EU-formandskab og på den måde leve op til den deadline, som stats- og regeringschefernes erklæring fra Det Europæiske Råd den 30. januar 2012 om vækst og beskæftigelse satte.

Forslaget har til formål at give små og mellemstore virksomheder bedre adgang til finansiering ved at forbedre mulighederne for, at venturekapitalfonde kan tiltrække investeringer på tværs af EU's grænser.

Som følge af finanskrisen er udbuddet af risikovillig kapital for små og mellemstore virksomheder under stærkt pres. Det er derfor nødvendigt at styrke udbuddet af kapital og sikre, at der er alternativer til bankfinansiering.

Ved at skabe et indre marked for venturekapital kan den risikovillige kapital forhåbentlig flyde derhen, hvor der er mest brug for den.

Med forslaget vil forvaltere af venturekapitalfonde, hvis samlede forvaltede aktiver ikke overstiger 500 mio. euro, få mulighed for at få et "EU-markedsføringspas".

Et markedsføringspas vil give forvaltere af venturekapitalfonde mulighed for at markedsføre deres venturekapitalfonde på tværs af EU's grænser under fællesbetegnelsen "europæiske venturekapitalfonde".

Det skulle gerne give venturekapitalfonde mulighed for at tiltrække flere investeringer og derved skabe mere vækst. Danske venturekapitalfonde vil for eksempel få bedre mulighed for at hente kapital i andre EU-lande.

For at få et såkaldt markedsføringspas skal forvaltere opfylde en række krav.

Herunder skal venturekapitalfondens portefølje være sammensat på en måde, så den investerer mindst 70 procent af den samlede indbetalte kapital og såkaldte investeringstilsagn i nyopstartede små og mellemstore virksomheder.

Forvaltere af venturekapitalfonde får med forslaget et fælles regelsæt, der adskiller sig i forhold til de gældende regler for formueforvaltning.

De skal ikke længere opfylde komplicerede krav, der varierer fra medlemsstat til medlemsstat, for at få lov til at markedsføre sig på tværs af EU's grænser.

Det understreges i forslaget, at der er tale om en frivillig ordning. Forvaltere af venturekapitalfonde, som ikke ønsker at anvende betegnelsen "europæisk venturekapitalfond" eller ikke ønsker retten til at markedsføre sig på tværs af medlemsstater, kan altså fortsætte med at operere under reglerne i den pågældende med-

lemsstat og registrere sig i overensstemmelse med de gældende regler for formueforvaltning.

Regeringen støtter forslaget, idet det sigter mod at tilvejebringe finansiering til små, nystartede og innovative virksomheder.

Regeringen finder det derudover positivt, at der med forslaget skelnes mellem venturekapitalfonde og andre typer af kapitalfonde, idet venturekapitalfonde typisk investerer i nyopstartede små og mellemstore virksomheder, som spiller en vigtig rolle i forhold til at skabe vækst i EU.

FO Regeringen kan på den baggrund støtte forslaget.

Jakob Ellemann-Jensen syntes, det var et fornuftigt fokus, man havde. Man skulle blot sikre sig, at det ikke pålagde erhvervslivet yderligere administrative byrder.

Merete Riisager mente, der var en risiko for, at man ville forøge erhvervsvirksomhedernes omkostningsniveau.

Pia Adelsteen ville gerne vide, hvilke bemyndigelser Kommissionen får i forbindelse med de delegerede retsakter, der er tale om under dagsordenens punkt 2 og 3.

Jens Joel syntes, det var meget positivt, at man gik ind for at skaffe kapital gennem venturefonde og fonde for sociale iværksættere.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet ingen partier havde ytret sig imod det.

FO 3. Forordning om europæiske fonde for sociale iværksættere

– *Politisk drøftelse*

KOM (2011) 0862

Rådsmøde 3147 – bilag 1 (samløst side 39)

EU-note (11) – E 22 (notat om det indre marked)

Erhvervsministeren: Den næste sag, jeg vil nævne til forhandlingsoplæg, er forslaget om sociale investeringsfonde.

Forslaget er sat på dagsordenen til rådsmødet med henblik på politisk drøftelse.

Forslaget har mange ligheder med forslaget om venturekapital i sin ordlyd og struktur, men har fokus på sociale iværksættere.

En socialøkonomisk virksomhed er kendetegnet ved, at den ofte har et andet forretningsmæssigt fokus end almindelige virksomheder.

Dette fokus er de sociale resultater, virksomheden søger at opnå. Det kan derfor være en større udfordring for en sådan virksomhed at rejse tilstrækkelig kapital end for andre typer virksomheder.

Formålet med forslaget er således at forbedre adgangen til kapital for sociale iværksættere.

Forslaget om europæiske fonde for sociale iværksættere giver forvaltere af sociale iværksætterfonde mulighed for at få et "EU-markedsføringspas", så de kan markedsføre sig på tværs af EU's grænser.

Med et markedsføringspas kan en social iværksætterfond dokumentere, at den er en "europæisk social iværksætterfond".

Formålet med markedsføringspasset er, at investorer kan være sikre på, at en fond med dette markedsføringspas først og fremmest investerer i sociale virksomheder. Markedsføringspasset skal bidrage til, at investorer i hele EU kan lokalisere disse fonde.

Kravene, der skal opfyldes for at få et sådan markedsføringspas, er de samme som i forslaget om venture kapital – dvs. at den sociale iværksætterfond bl.a. skal investere mindst 70 pct. af den samlede indbetalte kapital samt såkaldte investeringstilsagn i "kvalificerede investeringer".

Ordningen er på samme måde som venturekapitalforslaget frivillig.

Investeringsfonde rettet mod sociale iværksættervirksomheder yder finansiering til sociale virksomheder, som med innovative løsninger på sociale problemer kan være et værdifuldt bidrag til samfundet.

FO Regeringen støtter på den baggrund forslaget til om europæiske sociale iværksætterfonde.

Jakob Ellemann-Jensen advarede imod, at man pålagde erhvervslivet yderligere administrative byrder, hvilket fuldstændig ville udhule effekten.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet ingen partier havde ytret sig imod det.

FO 4. Regnskabsdirektiverne

– *Politisk drøftelse*

KOM (2011) 0684

Rådsmøde 3147 – bilag 1 (sammennotat side 51)

KOM (2011) 0684 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat 7/12-11)

Erhvervsministeren: Den tredje og sidste sag, jeg vil nævne til forhandlingsoplæg, er forslaget om revision af regnskabsdirektiverne.

Sagen er sat på dagsordenen for rådsmødet den 20. februar 2012 til politisk drøftelse.

Det danske formandskab vil arbejde målrettet på at sikre en aftale med Europa-Parlamentet om sagen inden udgangen af det danske EU-formandskab og på den måde leve op til den deadline, som stats- og regeringschefernes erklæring fra Det Europæiske Råd den 30. januar 2012 om vækst og beskæftigelse satte.

Forslaget består reelt set af to dele.

Den første del har til formål at lette de administrative byrder for små virksomheder ved at indføre ens regler for, hvilke oplysninger disse virksomheder skal afgive i deres årsregnskaber. Derudover ønsker man at skabe øget klarhed og sammenlignelighed mellem mellemstore virksomheders årsregnskaber.

Den anden del har til hensigt at skabe øget gennemsigtighed om betalinger fra europæiske virksomheder inden for udvindings- og skovbrugsindustrien til myndigheder. Det ønsker man at opnå ved at introducere såkaldt land-for-land rapportering i regnskabsdirektiverne for disse to sektorer.

Det flugter til en vis grad med et lignende initiativ i USA.

For så vidt angår den første del om reduktion af administrative byrder og øget sammenlignelighed har Kommissionen foreslået at ensrette kravene til, hvilke informationer der skal præsenteres i årsregnskaberne for små virksomheder.

Det er for eksempel oplysninger om regnskabspraksis, garantier samt nogle transaktioner mellem nærtstående parter.

Denne ensretning kan være med til at styrke gennemsigtigheden på tværs af grænserne og dermed investorers tillid til regnskaber i EU.

Nogle medlemslande har i forbindelse med forhandlingerne ønsket at se på balancen mellem hensynet til at lette virksomhedernes byrder og hensynet til, at regnskabsbrugerne har adgang til regnskaber med tilstrækkelig høj informationsværdi.

Regeringen arbejder overordnet for at mindske unødige administrative byrder for små virksomheder, samtidig med at vi ønsker, at virksomhedernes årsregnskab skal give et retvisende billede af virksomhedernes økonomiske stilling.

Det er således vigtigt at finde et passende niveau for en eventuel ensretning af regnskabskrav for små virksomheder.

Regeringen finder blandt andet, at kravet om, at små virksomheder skal oplyse om for eksempel transaktioner med nærtstående parter, kan være ressourcekræ-

vende for virksomhederne at efterleve – set i forhold til værdien af oplysningerne i årsregnskaberne for regnskabsbrugere.

På den anden side kan yderligere oplysningskrav om blandt andet aktiver i balancen være relevante. Det foreslås derfor, at det præsenteres separat, hvorvidt et aktiv – som for eksempel en ejendom – er opgjort ved købspris eller ved den værdi, ejendommen har på det tidspunkt, hvor årsregnskabet er udarbejdet. Denne præsentation vil udgøre en minimal byrde for virksomhederne, da de i forvejen vil have opgjort disse beløb, og gøre regnskabet mere informativt for regnskabsbrugere.

Kommissionens forslag indeholder endvidere et krav om, at virksomhederne ved udarbejdelse af årsregnskaber skal anvende et princip om "indhold frem for formalia". Det betyder, at det reelle indhold skal være bestemmende for, hvordan en given transaktion behandles i regnskabet, hvilket blandt andet vil have indflydelse på, hvordan man opgør leasingaftaler i årsregnskaber.

Den anden del af forslaget betyder, at store unoterede og børsnoterede virksomheder inden for udvindings- og skovbrugsindustrien skal offentliggøre oplysninger om betalinger, der er foretaget i forbindelse med den pågældende aktivitet til regeringer eller andre offentlige myndigheder. Det er den såkaldte land-for-land rapportering.

Formålet med denne del af forslaget er at bekæmpe korruption, misbrug af offentlige midler og illegal kapitalflugt fra særligt tredje verdenslande. Formålet er at skabe gennemsigtighed, når oplysningerne om modtagne betalinger er offentligt kendte.

Forslaget indebærer også, at der skal gives oplysninger om betalinger på projekt-niveau, og at virksomhederne kun skal oplyse om betalinger, der er "væsentlige" for modtageren.

Regeringen vil arbejde for, at der skabes klarhed om definitionen af "projekt", og at der opnås forståelse for væsentlighedsprincippet.

Regeringen støtter land-for-land rapportering, der på den ene side effektivt vil kunne bidrage til opfyldelse af formålet om bekæmpelse af korruption, misbrug af offentlige midler og illegal kapitalflugt, og som på den anden side ikke bliver mere byrdefulde for virksomhederne end nødvendigt.

Regeringen kan derudover støtte op om, at virksomheder kan undlade at offentliggøre betalinger til myndigheder, når der i det pågældende land i straffelovgivningen klart er forbud mod sådan offentliggørelse.

FO Regeringen kan på den baggrund støtte forslaget.

Jakob Ellemann-Jensen var bange for, at forslaget ville øge de administrative byrder. I forbindelse med land-for-land rapporteringen rejste han det spørgsmål, hvordan betaleren skal kunne vurdere, om en betaling er "væsentlig" for modtageren.

Han havde noteret sig, at der generelt i høringssvarene var en skuffelse over, at man ikke kunne få en international regnskabsstandard for små og mellemstore virksomheder, og anbefalede, at man arbejdede videre med dette.

Merete Riisager kunne ikke tilslutte sig forhandlingsoplægget, fordi hun havde svært ved at se det værdiskabende i dette initiativ. Hun henviste til, at Dansk Erhverv i sit høringssvar er inde på, at hvis der ikke er de rette informationer i regnskaberne, vil markedet kræve yderligere oplysninger.

Nikolaj Villumsen betegnede land-for-land rapporteringen som meget vigtig, idet han pointerede, at der er tale om udviklingsindustrier, skovbrug osv., hvor der traditionelt foregår megen korrupsion. Han syntes, det var positivt, at regeringen støtter forslaget, men ville gerne vide, om den også vil arbejde aktivt for det. Der er ingen tvivl om, at der er nogle udviklingsindustrier, der har meget travlt med at ville udvande forslaget.

Nikolaj Villumsen mente ikke, der var noget land, hvis nationale lovgivning gav problemer i relation til forslaget, men måske er bestemmelsen om, at national lovgivning har forrang, et signal til lande som Angola om, at det fortsat kan få penge fra industrien og slippe for at betale dem videre til befolkningen.

Projektrapportering er godt, og man skal nok ikke bekymre sig for, at der nogle gange skal gives lidt flere oplysninger, når det drejer sig om at sikre, at befolkningen får fordele, når virksomhederne udnytter naturressourcerne.

Pia Adelsteen pegede på, at mange af de ting, der foreslås, allerede er gennemført i Danmark, og rejste det spørgsmål, hvorfor der så skal indføres EU-bestemmelser om det. I Danmark har vi en regel om, at en lille virksomhed kan undvære en revisor, men virkeligheden er anderledes, hvis man skal have lån. Banken vil have et ordentligt stykke papir, helst med en revisors underskrift. Pia Adelsteen kunne simpelt hen ikke få øje på noget som helst, der vil gavne de små og mellemstore virksomheder, og betegnede det, der stod om, at man vil lette de administrative byrder, som pladder.

Jens Joel syntes, der var en udmærket balance i det, regeringen havde fremlagt. Forslaget kan også hjælpe os lidt i forhold til nogle af udviklingslandene, idet det kan vise, hvilke beløb multinationale selskaber giver til visse diktatorer. I den sammenhæng er det vigtigt, at regeringen støtter land-for-land rapporteringen, og at den går ind i at skabe en større klarhed over projektdefinitionen.

Han spurgte, om man ikke laver et smuthul, når man siger, at et land undtages fra reglerne, hvis det har national lovgivning på området.

Han mente, at forslaget på længere sigt kan begrænse korrupsionen og give et reelt billede af, om virksomhederne betaler den rigtige skat.

Erhvervsministeren sagde til Jakob Ellemann-Jensen, at regeringen vil have fokus på, at land-for-land rapporteringen ikke skaber øgede administrative byrder. Erhvervsministeren nævnte i svaret til Nikolaj Villumsen, at han tillagde sagen så stor betydning, at han også havde sat den på til en frokostdrøftelse. Vi vil sikre, at der kommer fokus på land-for-land rapporteringen. Forslaget ligger tæt op ad de amerikanske regler, idet vi gerne vil have et globalt system.

Han indrømmede Pia Adelsteen, at vi har rimeligt fornuftige regler i Danmark, men hvis vi skal have det indre marked til at fungere, er der faktisk god ræson i at få fælles regler om regnskabsaflæggelse – også for små og mellemstore virksomheder. Det næste, der følger efter på den digitale dagsorden, er, at man udvikler e-faktureringer.

Pia Adelsteen pegede på, at man ikke behøvede at have samme regnskabs-systemer for at sende fakturaer på tværs af grænserne. Man kunne blot benytte internettet. Hun kunne ikke se, hvordan forslaget ville forbedre det indre marked og være til fordel for de små og mellemstore virksomheder.

Nikolaj Villumsen spurgte, hvilke nationale lovgivninger man vil tage hensyn til. Han spurgte, om erhvervsministeren var enig i, at det er vigtigt, at man kan rapportere om et helt projekt.

Han var enig med Jens Joel i, at man må se på, hvor mange penge der tjenes, når man skal vurdere, om et projekt er fair over for landets befolkning. Enhedslisten kunne godt give opbakning til, at man gik et skridt videre, hvis en lobbyist ikke mener, der er tale om væsentlige betalinger til et lands diktator.

Erhvervsministeren sagde til Pia Adelsteen, at ideen med fælles regnskabs-standarder var at gøre det hele mere transparent. Man kan godt i dag sende en faktura på en mail, men fremtidig er ideen den, at regnskabssystemerne skal kunne kommunikere med hinanden, uden at mennesker er indblandet.

Erhvervsministeren ville holde på hat og briller, hvis han talte med en lobbyist, sagde han til Nikolaj Villumsen.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet dog Dansk Folkeparti og Liberal Alliance havde ytret sig imod det.

5. Kommissionens årlige vækstundersøgelse

– Politisk drøftelse

KOM (2011) 0815

Rådsmøde 3147 – bilag 1 (samlenotat side 74)

Erhvervsministeren: Den næste sag, som jeg vil orientere udvalget om, er Kommissionens årlige vækstundersøgelse.

På rådsmødet den 20. februar vil der være en politisk drøftelse af Kommissionens årlige vækstundersøgelse for 2012. Vækstundersøgelsen er starten på det europæiske semester.

Kommissionens vækstundersøgelse drøftes af samtlige relevante rådsformationer, hvorefter Det Europæiske Råd i marts 2012 forventes at følge op på de enkelte rådsformationers drøftelser.

På baggrund af Det Europæiske Råds konklusioner fra marts vil Kommissionen give anbefalinger til de enkelte medlemsstater i forbindelse med deres fremadrettede justering af de nationale reformprogrammer, som Det Europæiske Råd så igen vil følge op på i juni 2012.

På rådsmødet den 20. februar forventes det, at drøftelsen fokuserer på de dele af vækstundersøgelsen, der særligt understøtter vækst dagsordenen på kort og lang sigt.

I den forbindelse vil fokus være på de 12 nøgleinitiativer for vækst, som Kommissionen har peget på i akten for det indre marked.

6. Rådskonklusioner om smart regulering

– Vedtagelse af rådskonklusioner

KOM (2010) 0543

Rådsmøde 3147 – bilag 1 (samlenotat side 79)

Erhvervsministeren: Den sidste sag, jeg vil nævne til orientering, er rådskonklusioner om smart regulering.

Konklusionerne har til formål at sikre, at fremtidens regulering – og revision af eksisterende regulering – ikke kun har fokus på administrative byrdelettelser, men også har fokus på at fremme innovativ regulering.

Regeringen er optaget af, at det skal være enklere at drive virksomhed i Danmark. Regeringen finder det derfor vigtigt, at der også på EU-niveau fortsat arbejdes med modernisering af EU-reguleringen.

Ved at gøre det enklere at drive virksomhed skabes der bedre rammer for vækst. Særligt i en tid med økonomisk krise har vi behov for vækstfremmende initiativer.

Regeringen støtter på den baggrund rådskonklusionernes opfordring til, at indsatsen for at modernisere reguleringen i EU skal indeholde et fokus på slutbrugerne og disses oplevede byrder, bl.a. gennem en forbedring af Kommissionens høringsprocedurer.

Samtidig er det vigtigt at understrege, at regeringen lægger afgørende vægt på, at indsatsen for modernisering af EU-reguleringen ikke må medføre forringelser af de grundlæggende beskyttelsesniveauer i lovgivningen, herunder på arbejdsmiljøområdet.

Derfor har regeringen også sikret, at det i rådskonklusionerne fremgår, at reduktionen af reguleringsmæssige byrder ikke må svække formålet med den påtænkte regulering.

Regeringen kan på den baggrund tilslutte sig udkastet til rådskonklusioner.

Jens Joel mente, forslaget om smart regulering har stor betydning i hverdagen. Socialdemokraterne vil gerne være med til at lave mindre bureaukrati, men det må aldrig ske på bekostning af lønmodtagernes sikkerhed og sociale rettigheder på arbejdsmarkedet.

Han ville gerne høre et par ord om, hvor langt man er i processen.

Erhvervsministeren sagde, at det afgørende er, at smart regulering bruges til at skabe forenkling, men det må ikke gå ud over lønmodtagerne.

Der er tale om rådskonklusioner, som selvfølgelig vil give anledning til mere efterfølgende.

Finn Sørensen ville sige det på en anden måde, nemlig at det må være en helt klar forudsætning, at der ikke sker en forringelse for lønmodtagerne. I den forbindelse nævnte han, at Kommissionen havde lagt op til, at de små og mellemstore virksomheder – som omfatter 90 pct. af virksomhederne i EU – helt skal undtages fra regulering.

Lykke Friis henviste til, at da man fejrede 20-året for indførelsen af det indre marked, var alle enige om, at der stadig var et stort potentiale i at realisere det indre marked fuldt ud.

Erhvervsministeren sagde til Finn Sørensen, at han mente det, når han sagde, at forenklingen ikke må gå ud over lønmodtagerne. Vi skal værne om den danske model.

FO Punkt 4. Rådsmøde nr. 3146 (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerbeskyttelse) den 17. februar 2012

Dagsordenspunkterne 1a, 1b, 2a.ii, 2c og 4 hører under Beskæftigelsesministeriets ressort og blev forelagt af beskæftigelsesministeren.

Dagsordenspunkt 2a.i er delt mellem Beskæftigelsesministeriet og Social- og Integrationsministeriet og blev forelagt af såvel beskæftigelsesministeren som socialministeren.

Dagsordenspunkt 2b hører under Social- og Integrationsministeriets ressort og blev forelagt af socialministeren.

Dagsordenspunkt 3 hører under Ligestillingsministeriets ressort og blev forelagt af ligestillingsministeren.

Social- og integrationsministeren: Det er ikke nogen stor omgang i denne ombæring. Det er kun til orientering. Jeg skal til orientering forelægge punkterne 2(a) i, 3. pind, og 2(b). Talerpunkterne vedrører udtalelse fra komiteen for social beskyttelse og Kommissionens årlige vækstredøgørelse.

Beskæftigelsesministeren: Jeg vil orientere om dagsordenspunkterne 1, 2a og 4.

Udg. 1. Lovgivningsinitiativer om udstationering af arbejdstagere

a) Direktivforslag om håndhævelse og implementering af udstationeringsdirektivet

- *Præsentation ved Kommissionen*
- *Udveksling af synspunkter*
 - Rådsmøde 3146 – bilag 1 (samlenotat side 3)*
 - EU-note (11) – E 22 (notat om det indre marked)*

b) Forslag til rådsforordning om brug af strejkeretten (Monti II)

- *Præsentation ved Kommissionen*
- *Udveksling af synspunkter*
 - Rådsmøde 3146 – bilag 1 (samlenotat side 3)*

Beskæftigelsesministeren: Inden jeg går over til det, der er på dagsordenen, vil jeg knytte et par ord til det, som ikke er på dagsordenen, men som har figureret på en mulig kommende dagsorden tidligere, nemlig spørgsmålet om håndhævelse af udstationeringsdirektivet og Monti-II-forordningen. Det er nu definitivt pillet af. Vi har først fået det at vide i sidste øjeblik, at det ikke bliver til noget. Vi har gået og ventet på – og sådan set også håbet på – at Kommissionen ville blive færdig med sine anbefalinger og sit udspil. Det når Kommissionen ikke. Hvornår Kommissionen når det, ved vi faktisk ikke. Derfor er det stadig uklart, hvor meget

vi overhovedet kommer til at skulle håndtere dette spørgsmål under det danske formandskab.

Jeg har indtaget den principielle holdning – både som minister, men selvfølgelig også som formand for EPSCO – at jeg ikke har villet kommentere på de lækede notater, der har floreret i debatten i flere omgange. Det synes jeg også er det, der er præmissen for diskussionen her. Der er mange holdninger, der er også meget stærke holdninger, både til Monti II og til håndhævelse af udstationeringsdirektivet. Det har jeg også selv. Men jeg synes, det er mest korrekt – især når vi er formandskabsland – at vi ikke forholder os til noget, der kan blive en del af et udspil, men som vi ikke kan være sikker på er det.

Man kan sige om hele den diskussion, at det, vi har hæftet os ved fra regeringens side, er, at der har været et stærkt ønske – også fra parterne på europæisk plan – om, at udstationeringsdirektivet skal kunne håndhæves bedre. Det er derfor, vi i processen har bakket op om en bedre håndhævelse af direktivet. Det vil være ærgerligt for udgangspunktet, hvis det ender i, at der kommer noget, der går imod det, der har været det oprindelige ønske, nemlig at det skal kunne håndhæves bedre. Men vi finder ud af om et stykke tid – jeg ved ikke hvornår – hvad der reelt kommer til at indgå på disse områder.

Når der kommer noget fra Kommissionen, vil vi selvfølgelig tage fat på at diskutere det, men det bliver i første omgang på arbejdsgruppeniveau. Det næste råds-møde, vi har, er det uformelle, som afholdes her i Danmark i april måned. Der vil der måske være mulighed for at tage en uformel drøftelse af det, men givet ikke andet end det.

Der vil selvfølgelig blive lavet et grund- og nærhedsnotat til udvalget, når forslagene er fremsat. Jeg har tilbudt Beskæftigelsesudvalget, når der kommer et udspil, at vi kan lave en teknisk gennemgang af det. Det kan vi også gøre i udvalget her. Jeg tror faktisk, det er noget, der ligger rigtigt mange af os meget på sinde.

Tilbage til det, der reelt er på dagsordenen. Det er ikke så meget. Det er en lidt tynd dagsorden, fordi vi havde forventet, at vi ville komme til at diskutere de to andre spørgsmål.

De to ting, der for alvor er tilbage, er punkt 2a, som handler om 2020 strategien. Det meste af det hører under mit ressort – på nær det der handler om udtalelsen fra udvalget om social beskyttelse. Det går jeg ud fra, I lige har vendt med socialministeren.

Finn Sørensen ville afholde sig fra kommentarer til udstationeringsdirektivet, som er taget af dagsordenen, men ville komme med nogle bemærkninger om forordningen vedrørende strejkeretten, selv om den er taget af dagsordenen. Her synes han, vi tager formandskabsrollen for højtideligt. Katten er sluppet ud af sækken, udkastet har været omtalt i danske medier, og LO har taget kraftig afstand fra det. Der er åbenbart en bestræbelse fra Kommissionens side på at regulere konfliktretten. Forslaget er som nævnt taget af dagsordenen, men det er ikke det samme som, at det er dræbt. Han gik ud fra, at beskæftigelsesministeren var enig i, at det skulle dræbes, da det er i klar modstrid med den danske holdning, som vi

har haft siden 1972. Finn Sørensen var blevet noget bekymret, da han i den kommenterede dagsorden læste, at regeringen afventer forelæggelse af forslagene, men skriver: "Regeringen er overordnet positiv over for de formål med forslagene, som Kommissionen har meldt ud ...". Han mente, vi bliver nødt til at snakke om dette forslag nu, og ville gerne have et klart tilsagn fra beskæftigelsesministeren om, at hun ville gøre alt, hvad der stod i hendes magt, for at stoppe arbejdet med Monti II forordningen eller et hvilket som helst andet forsøg fra Kommissionens side på at regulere strejkeretten.

Han ville også gerne have et tilsagn fra regeringen om, at den vil arbejde for, at vi får en social protokol, som slår fast, at de faglige og sociale rettigheder er overordnet de økonomiske friheder.

Formanden takkede for beskæftigelsesministerens tilsagn om en teknisk gennemgang af udstationeringsdirektivet. Det kunne eventuelt forgå samtidig i Beskæftigelsesudvalget og i Europaudvalget.

Beskæftigelsesministeren ville fastholde, at det – både som formandskab og som land – er problematisk at lægge en politisk linje vedrørende et forslag, hvis indhold vi ikke kender. Og vi ved ikke i dag, hvor Monti II lander. Hun lovede Finn Sørensen, at når vi ved det, så vil vi reagere. Når vi siger, vi overordnet er positive over for formålet, er det ud fra forhistorien, hvor vi var bekymret for, at den praksis, der havde udviklet sig ved EU-Domstolen, er med til at underkende grundlæggende rettigheder. Derfor syntes hun, det var fornuftigt, at Kommissionen nu vil adressere disse spørgsmål. Intentionen med Monti II har været at klargøre, at der ikke må være en modsætning mellem det indre markeds bestemmelserne og de grundlæggende rettigheder – herunder retten til kampskridt, som en fundamental del af EU-retten. Der var ikke nogen tvivl i beskæftigelsesministerens sind om, at hvis det ender med et udspil, som underkender retten til at bruge strejkervåbnet, så er det ikke noget, vi kan bakke op om. Hun var stadig væk af den overbevisning, at det indre marked med den frie bevægelighed kan forenes med en grundlæggende respekt for de rettigheder i vores arbejdsmarkedsmodel, som vi bakker op om.

Finn Sørensen kunne konstatere, at han var enig med beskæftigelsesministeren med hensyn til, hvordan vi skal stille os, hvis der kommer forslag om indgreb i strejkeretten. På grundlag af den beskrivelse, der er i samlenotatet af det forslag, som vi ikke kender, mente han ikke, der kunne være tvivl om, at vi skal sige nej, nej og nej i respekt af den holdning, Danmark har haft de sidste 40 år, nemlig at EU ikke skal regulere konfliktretten.

Når beskæftigelsesministeren siger, at der ikke må være nogen modsætning mellem det indre markeds regler og de faglige og sociale rettigheder, måtte Finn Sørensen replicere, at den modsætning havde været der hele tiden. Erfaringen viser, at når hvis der er en konflikt, vælger Domstolen reglerne for det indre marked. Det problem kan kun løses ved en traktatændring. Man skal ikke sætte Kommissionen til at løse det, for den vil løse det på det eksisterende retsgrundlag.

Finn Sørensen var sikker på, at beskæftigelsesministeren ville sige, at hvis man antaster konfliktretten, ville Danmark sige nej, men det hjælper ikke, hvis der er et kvalificeret flertal for at gøre det. Det er derfor, det er så vigtigt at sige nej nu.

Beskæftigelsesministeren erkendte, at bestemmelserne i traktaten ikke giver mulighed for, at der vedtages direktiver om strejkeretten, men det er ikke det samme som, at udøvelsen af strejkeretten ikke skal respektere EU-retten. Det er grundlaget for Lavaldommen. Vi har en strejkeret og en konfliktret i Danmark, men den skal respektere dansk lovgivning. Grundlaget for Monti II diskussionen er en anerkendelse fra Kommissionens side af, at der sker en begrænsning af strejkeretten gennem Domstolens praksis. Når regeringen har meldt, at vi støtter det overordnede formål, skal det ses i det lys.

Finn Sørensen spurgte, om beskæftigelsesministeren svar skulle forstås sådan, at regeringen synes, det er en god idé, at Kommissionen kommer med en forordning om regulering af konfliktretten.

Beskæftigelsesministeren vidste ikke, hvad Kommissionen ville komme med, men hun vidste, at Kommissionen havde sendt et signal om, at man ikke ønsker at regulere strejkeretten, men at man ønsker at sidestille reglerne angående strejkeretten og reglerne vedrørende det indre marked.

Finn Sørensen mente, det var hævet over enhver tvivl, at Kommissionen vil regulere strejkeretten, idet det er overskriften på forordningen.

Formanden syntes, det var rimeligt, at beskæftigelsesministeren sagde, at hun ikke kunne forholde sig til et ikke-eksisterende papir, og bad Finn Sørensen stille et skriftligt spørgsmål.

Finn Sørensen blev desværre nødt til det, idet han mente at have konstateret en principiel uenighed om konsekvenserne af de domme, der er faldet.

Jens Joel syntes, det var tale om skyggeboksning. Under den overskrift, Finn Sørensen nævner, kunne der godt gemme sig et forslag om at sikre brugen af strejkeretten.

Finn Sørensen pointerede, at han havde bedt om at få et klart tilsagn fra beskæftigelsesministeren om, at hun ville gøre alt, hvad hun kunne, for at forhindre, at Kommissionen kommer med et forslag om at regulere konfliktretten, men et sådant tilsagn havde han ikke kunnet få.

Beskæftigelsesministeren fastholdt, at når hun kom med et forhandlingsoplæg, ville hun gøre det på grundlag af et reelt, nedskrevet dokument. Hun skulle nok afsætte den tid, der var nødvendig for at behandle et kommende forslag både i Beskæftigelsesudvalget og i Europaudvalget.

2. Bidrag til Det europæiske Råd (1.-2. marts 2012): Europa 2020-strategien

– *Politisk drøftelse*

a) Den årlige Vækstredegørelse og den fælles

Beskæftigelsesrapport i lyset af det europæiske semester

KOM (2011) 0815

i) Prioriteter for handling på beskæftigelses- og socialområdet:

Politiske retningslinjer for 2012

– *Rådskonklusioner*

– *Vedtagelse af den Fælles Beskæftigelsesrapport*

– *Godkendelse af SPC-udtalelse om Den årlige Vækstredegørelse*

Rådsmøde 3146 – bilag 1 (samlenotat side 5)

ii) Forslag til rådsbeslutning om retningslinjer for medlemslandenes beskæftigelsespolitikker

– *Generel indstilling*

KOM (2011) 0813

Rådsmøde 3146 – bilag 1 (samlenotat side 10)

Beskæftigelsesministeren: Vi skal vedtage nogle rådskonklusioner. Det Europæiske Råd skal vejlede medlemslandene med hensyn til, hvordan de skal håndtere udfordringerne omkring beskæftigelse, ledighed og arbejdsudbud. Derfor identificerer rådskonklusionerne nogle hovedprioriteter, som selvfølgelig handler om at reducere ungdomsledigheden – det er et spørgsmål der til stadighed kommer højere på den politiske dagsorden på tværs af landene, heldigvis – langtidsledighed, problemer om ufaglærtes manglende kompetencer. Der er stadig et spor, der handler om at understøtte kvinders og ældres deltagelse på arbejdsmarkedet. Endelig er hele spørgsmålet om kompetence og uddannelse og spillet mellem uddannelse og arbejdsmarkedet på dagsordenen.

EPSCO foreslår, at de hovedprioriteter, jeg lige har gennemgået, også bliver afspejlet i medlemslandenes nationale reformprogrammer for 2012.

Rådskonklusionerne omfatter alle medlemslande, men det står ret klart, at der er ret stor forskel på, hvor relevante de prioriteter er. Jeg skal ikke her lægge skjul på, at Danmark er et af de lande, der er langt fremme, bl.a. med hensyn til ungdomsarbejdsløshed. Det hænger sammen med finanslovsaftalen for 2012, og det hænger selvfølgelig også grundlæggende sammen med den arbejdsmarkedsmodel, vi har, og dermed den politik, der har været ført igennem mange år efterhånden.

Man kan sige, at rådskonklusionerne skal understøtte, at medlemslandene skal styrke reformindsatsen.

Det er også det danske spor. Derfor støtter vi en vedtagelse af rådskonklusionerne. Det er det, vi vil lægge op til fra regeringens side.

For det andet skal EPSCO godkende fællesrapporten om beskæftigelsen, som kommer fra Rådet og Kommissionen. Den bygger på gennemgangen af medlemsstaternes nationale reformprogrammer for 2011.

Rapporten konkluderer sådan set ret klart, at vi skal anstrenge os på tværs af landene især for at sikre en bedre overgang for de unge fra uddannelse til beskæftigelse.

Der er lavet et samlenotat, som beskriver de prioriterede områder og også de anbefalede strukturreformer.

Vi kan anbefale, at Rådet vedtager fællesrapporten.

For det tredje skal EPSCO vedtage en generel indstilling vedrørende beskæftigelsesretningslinjerne. Det kan jeg redegøre for ret kort. Kommissionen foreslår, at de retningslinjer, der blev vedtaget i oktober 2010, fastholdes for 2012.

Det kan vi også støtte.

Socialministeren: Det fremgår af traktaten, at EU's politikker skal tage hensyn til et højt beskæftigelsesniveau, sikring af passende social beskyttelse og bekæmpelse af social udstødelse. I den forbindelse har man en vækstredogørelse.

Det første, jeg skal orientere om, er punkt 2 (a) i, 3. pind, som er en udtalelse fra komiteen for social beskyttelse om Kommissionens årlige vækstredogørelse.

Komiteen lægger med rette vægt på den vigtige rolle, social beskyttelse spiller som økonomisk stabilisator i krisetider.

Det fremgår af vækstredogørelsen, at både kontantydelse og naturalydelse bidrager til efterspørgsel og vækst, og de sociale systemer kan også skabe jobs i kraft af investering i sundheds- og sociale tjenester.

Komiteen udtaler også, at det i lyset af krisens dybde og varighed takket være de sociale systemer i rimeligt omfang er lykkedes for medlemsstaterne at mildne de værste følger af krisen.

Derudover henledes opmærksomheden på, at man også i fremtiden må være opmærksom på, at den ulige fordeling af krisens virkninger skal afbødes

Jeg kan naturligvis tilslutte mig denne udtalelse.

**b) Vurdering af den sociale dimension af Europa 2020 strategien:
2011-rapport fra Socialbeskyttelseskomitéen (SPC) om de sociale
konsekvenser af krisen**

– *Godkendelse af hovedbudskaber*

Rådsmøde 3146 – bilag 1 (samlenotat side 12)

Socialministeren: Punkt 2 (b) drejer sig om den sociale dimension af Europa 2020 strategien. Det er hovedbudskabet fra komiteen for social beskyttelse vedrørende den tredje rapport om de sociale virkninger af krisen. Rapporterne bliver lavet på baggrund af statistisk materiale og akademiske kortlægninger. Det fremgår bl.a., at budskaberne er, at det går den forkerte vej med den sociale situation i Europa. Således er der en stigning i antallet af mennesker, som lever i risiko for fattigdom, på 2 millioner mennesker i forhold til 2009.

Det betyder desværre også, at flere og flere mennesker bliver afhængige af sociale ydelser og lever med stor gæld.

Komiteen påpeger derfor, at det er vigtigt at polstre de sociale systemer i de forskellige lande, så de kan modstå denne udfordring. Dermed bidrager systemerne både til at imødegå de værste følger af krisen og til at holde efterspørgslen oppe.

Det er fortsat vigtigt at investere i kontante ydelser og kvalitetsservice med henblik på at øge den sociale mobilitet.

Også disse budskaber kan jeg støtte.

Pia Adelsteen pegede i relation til socialministerens bemærkninger om at polstre de sociale systemer, på, at vi i Danmark har et system, hvor de sociale ydelser typisk er skattefinansierede. Samtidig har alle EU-borgere fri bevægelighed inden for EU. Alle EU-borgere, der kommer her til Danmark og er her legalt, har ret til de sociale ydelser, vi har i Danmark. På den baggrund rejste Pia Adelsteen det spørgsmål, om det ikke kan ses som en udfordring i forhold til at bevare det sociale system, vi har i Danmark.

Socialministeren gjorde opmærksom på, at reglen om fri bevægelighed også indebærer, at danskere frit kan rejse til andre EU-lande. Hun erkendte, at der var en udfordring i forhold til udenlandske hjemløse, men den søger vi at håndtere ved at gøre det tydeligt, at mennesker, som kommer til Danmark for at søge arbejde, men som er uden kvalifikationer og uden sprogkundskaber, er der ikke plads til. Socialministeren pointerede, at for at få adgang til sociale ydelser skal man have lovligt ophold, og det gælder lige præcis ikke de udenlandske hjemløse.

c) Det Europæiske Semester. Proceduren for makroøkonomiske ubalancer – scoreboard

– Forelæggelser ved Kommissionen

Rådsmøde 3146 – bilag 2 (supplerende samlenotat)

EUU alm. del (11) – bilag 10 (skriftlig forelæggelse af rådsmøde økofin 4/10-11)

Rådsmøde 3115 – bilag 3 (redegørelse vedr. rådsmøde økofin 4/10-11)

Beskæftigelsesministeren nævnte ikke dette punkt.

3. Kvinder i bestyrelser

– *Orienterende debat*

Rådsmøde 3146 – bilag 1 (samlenotat side 14)

Rådsmøde 3146 – bilag 3 (formandskabets note)

Ligestillingsministeren: Som punkt 3 på dagsordenen til EPSCO-rådsmødet den 17. februar afholdes en politisk debat om kvinder i bestyrelser.

Hensigten er, at de europæiske ministre skal udveksle erfaringer og ideer til, hvad der kan gøres i medlemslandene og på EU-niveau for at styrke kvinders repræsentation i bestyrelser.

Punktet forelægges hermed udvalget til orientering.

Kvinder er underrepræsenterede i virksomhedsbestyrelser i Danmark og i resten af EU-landene. Det er problematisk, især i betragtning af at ligestilling er en fundamental rettighed i Danmark såvel som i EU.

Dette er ikke alene regeringens holdning. Synspunktet finder også opbakning i Rådet for EU, Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen.

Vi har derfor besluttet at sætte en politisk debat om kvinder i bestyrelser på dagsordenen på EPSCO-rådsmødet.

Det er ualmindeligt at have en sådan politisk debat om ligestilling, og jeg glæder mig helt klart til at høre, hvad medlemslandene har at sige til denne udfordring.

Der lægges op til en åben og fordomsfri debat om, hvad der virker og ikke virker.

Jeg vil gerne understrege, at debatten ikke handler om kvoter. Den handler om at få drøftet en problemstilling, der går på tværs af det europæiske kontinent.

Jeg vil gerne være med til at nuancere debatten, og i denne sammengæng er det vigtigt, at EU-landene deler ud af erfaringer med at få flere kvinder i bestyrelser.

Vi ved, at EU-landene arbejder med forskellige modeller. Debatten giver mulighed for at drøfte disse modeller.

Lad mig afslutningsvis tilføje, at Kommissionen til marts vil vurdere effekten af de frivillige initiativer, som Kommissionen lancerede i marts sidste år. Kommissionen tager debatten ved rådsmødet i betragtning, når Kommissionen til marts skal vurdere, hvordan problemstillingen bedst løses på europæisk niveau.

Jeg kan derfor ikke på nuværende tidspunkt orientere udvalget om, hvordan Kommissionen agter at følge op på problemstillingen omkring kvinder i bestyrelser.

Jeg vil dog gerne slå fast, at jeg agter at følge op på den politiske debat på rådsmødet ved at lade denne indgå i min vurdering af, hvordan vi fremover kan lave en dansk model for at fremme kvindeandelen i bestyrelser. Hvordan denne kommer til at se ud, har jeg ikke lagt mig fast på endnu.

Pia Adelsteen hørte godt, at ligestillingsministeren sagde, det ikke handler om kvoter, men ligestillingskommissær Viviane Reding har jo sagt, at hvis der ikke sker noget på dette område, er hun villig til at komme med et forslag om kvoter.

Samtidig har man en målsætning om, at der skal være så og så stor en procentdel kvinder i bestyrelser. Det er altid det, man taler om; ikke om mænd i børnehaver.

Betyder det, ligestillingsministeren siger, at han mener, der skal være lige mange af hvert køn, eller vil han respektere, at folk træffer forskellige valg. Eller er ligestilling millimeterdemokrati? Pia Adelsteen spurgte: "Hvis der kommer et forslag fra Reading om kvoter, hvad vil ligestillingsministeren så sige til det?" I den forbindelse nævnte hun, at de nuværende regeringspartier før valget gik ind for kvoter.

Lykke Friis fandt det helt overordnet fint, at der skulle være en drøftelse af dette emne, idet der er et problem, som ikke er løst. Når man læser den note, der skal være udgangspunkt for diskussionen, kan man godt blive bekymret for, at det er kvotediskussionen, der spørger. Der står på side 2 i notatet, at en rimelig balance defineres som mindst 40 pct. af hvert køn i bestyrelserne. Det ligner en tanke om, at man skal fastsætte en bestemt procentsats.

Hun syntes, det var fint, at ligestillingsministeren ønskede en fordomsfri diskussion, men på et eller andet tidspunkt skal Danmark jo mene noget. Derfor var hendes helt konkrete spørgsmål: "Vil regeringen fastholde den hidtidige danske linje, at vi ikke går ind for kvoter, eller vil ligestillingsministeren sige, at han ikke vil afskrive den mulighed, at man indfører kvoter på europæisk plan?" Det sidste er i hvert fald ikke noget, Venstre kan give mandat til. Lykke Friis pegede på, at det er virksomhederne, der har ledelsesretten. Hun mente, de norske erfaringer viser, at der ikke er kommet flere kvinder på ledelsesgangene, og at mange norske virksomheder har ladet sig omregistrere.

Merete Riisager henviste til, at ligestillingsministeren sagde, ligestilling er en ret, og spurgte derfor, om det er nok, at kvinder har ret til at komme i bestyrelser, eller vil man gribe ind i virksomhedernes ret til at optage bestyrelsesmedlemmer efter rationelle overvejelser?

Ligestillingsministeren svarede Pia Adelsteen, at for ham var ligestilling ikke millimeterdemokrati, men lige muligheder for kvinder og mænd. Vi har en masse dygtige kvinder i EU og i Danmark, vi har en masse kvinder på ledelsesposter, også i bestyrelser, men når man ser på andelen, så er der helt klart en udfordring. I Danmark ligger vi på et niveau på 11-12 pct. Det var i orden, hvis kvinder var en minoritet, men kvinder udgør halvdelen af den danske befolkning. Masser af erfaringer tyder på, at der er nogle udfordringer med hensyn til at få kvinder ind i bestyrelser. En af udfordringerne er det, der populært kaldes Rip-Rap-Rup effekten. Der er en tendens til, at man får nogle ind, som ligner en selv. Sådan er det også ved ansættelser. Men hvis man gør en indsats for at få kvinder ind, så lykkes det. Ligestillingsministeren syntes, det var ærgerligt, at hver gang man taler om kvoter, tager diskussionen udgangspunkt i den norske model. Der er andre muligheder, og det er lige præcis det, der er sat på dagsordenen.

Ligestillingsministeren syntes ikke, det spøgelse, Lykke Friis så, var farligt, men han ønskede at få en fordomsfri debat med sine kolleger for at få flere kvinder i bestyrelserne. Han vidste, at der er rigtigt mange rundt omkring i de europæiske

lande, som synes, det er værd at kigge på de gode erfaringer, man har på dette område. Nogle af dem har vi også gjort i Danmark.

Han anfægtede Lykke Friis argument om, at nogle virksomheder i Norge havde skiftet selskabsform på grund af kvoterne. Han anfægtede ikke, at de havde gjort det, men det kan have mange årsager. I øvrigt er antallet ikke så stort, som det har været fremme i aviserne.

Ligestillingsministeren kunne ikke vide, hvad kommissær Reding ville komme frem med, og kunne derfor ikke forholde sig til det. Men han ville være fuldstændig fordomsfri over for, hvad hun måtte komme frem med.

Alt i alt var ligestillingsministeren tilgang til sagen, at man skulle have en fuldstændig fordomsfri diskussion – netop for at få flere kvinder i bestyrelser.

Pia Adelsteen henviste til, at kommissær Reding for et årstid siden havde sagt, at hvis man ikke på frivillig vis kunne finde ud af at få flere kvinder i bestyrelserne, så ville hun inden for en kort tidsfrist – i løbet af 2012 – komme med et forslag om kvoter. Derfor var hendes spørgsmål ganske enkelt: "Vil ligestillingsministeren støtte et sådant forslag, eller vil ligestillingsministeren ikke støtte et sådant forslag?"

Det undrede hende, at ligestillingsministeren kunne sige, at målet er at få flere kvinder i bestyrelser. Hun pegede på, at vi i Danmark har et charter om flere kvinder i ledelse, men for at få det, er man nødt til at have en "fødekæde". Men på trods af at kvinder i et vist omfang er højere uddannede end mænd, prioriterer de anderledes. Det gjorde hun selv, da hun fik børn.

Når man er så interesseret i at ændre adfærden i bestyrelseslokalerne, hvorfor er man så ikke interesseret i at ændre adfærden i børnehaverne, hvor det ville være dejligt, hvis man fik nogle flere børnehavepædagoger, der var mænd?

Jakob Ellemann-Jensen spurgte, om ligestillingsministeren ville afvise, at han kunne støtte en form for kvotering i forbindelse med den fordomsfri diskussion.

Per Clausen pegede på, at det ikke behøver være kvindernes frie valg, men kan være udtryk for, at der ikke er lige adgang. Der er faktisk lavet ganske mange analyser, der tyder på, at der er nogle strukturelle forhold, der gør sig gældende. Hvis man ikke opnår resultater ad frivillig vej, kunne det godt være, man skulle overveje at anvende mere håndfaste midler. Det syntes han ville være fornuftigt.

Ligestillingsministeren syntes ikke, det var et enkelt spørgsmål, Pia Adelsteen stillede, men et rigtigt svært spørgsmål. Han anede nemlig ikke, hvad kommissæren ville foreslå, men han ville se fordomsfrit på et forslag, når det kommer.

Det er rigtigt, at charteret for flere kvinder vil være med til at skabe en fødekæde, men kvinderne er der allerede nu, de er klar, de er kloge, og de vil gerne. Der er bare noget, der tyder på, at de ikke bliver valgt ind. Han var meget opmærksom på, at det ikke går så godt med charteret, som man kunne ønske sig.

Det er en rigtig vigtig debat, hvordan vi får flere mænd i pædagogstillinger i børnehaverne, men det er en anden diskussion, som mere handler om at få mændene gjort opmærksom på, at det er en mulighed.

På Jakob Ellemann-Jensens spørgsmål, om han ville afvise kvoter, svarede ligestillingsministeren, at han ikke ville lægge op til en diskussion, der tog udgangspunkt i den norske model. Han pegede på, at der er mange andre måder at gøre det på end ved en sanktionsmodel. Man kunne f.eks. operere med en incitamentsmodel, som man kender det i Spanien.

Ligestillingsministeren henviste i svaret til Per Clausen til, at han i sin indledning havde sagt, at der var store udfordringer, og at han gerne ville gøre noget ved dem.

Ligestillingsministeren ville tage til rådsmødet med et åbent sind og lytte til sine kolleger. Han ville selvfølgelig også lytte til kommissær Reding, ligesom han lyste til, hvad man sagde i Europaudvalget. Hans tilgang var, at han sagtens kunne blive klogere.

Pia Adelsteen henviste til, at indtil valget gik de nuværende regeringspartier ind for kvoter, og spurgte på den baggrund, om regeringen vil fremsætte et lovforslag. Når hun spurgte om det, var det fordi hun kunne læse i regeringsgrundlaget, at man havde parkeret sagen i et udvalg.

Eva Kjer Hansen ville gerne vide, hvad den danske regering ville sige under drøftelsen. Ligesom de andre ordførere kunne hun ikke finde ud af, hvad der var regeringens linje. Hun forstod, at regeringen ikke var tilhænger af den norske kvotemodel, men er ligestillingsministeren i øvrigt imod kvotemodeller? Når ligestillingsministeren siger, der er andre måder at gøre det på, kan han så give et konkret eksempel? Når ligestillingsministeren taler om en sanktionsmodel, hvem skal sanktionerne så rettes imod, og hvor omfattende skal de være?

Ligestillingsministeren understregede, at debatten ikke handler om kvoter, men nu var man i udvalget begyndt at tale om kvoter, og så havde han svaret så godt han kunne.

Med hensyn til hvad regeringen vil, læste ligestillingsministeren op af regeringsgrundlaget, hvor der står: "Regeringen vil indlede en dialog med erhvervslivet med henblik på at sikre flere kvindelige medlemmer af bestyrelserne for de børsnoterede virksomheder, og herunder vurdere forslag om kvoter på baggrund af køn." Lige nu samler regeringen erfaringer fra de andre europæiske lande med henblik på at udvikle en dansk model. Hvordan den model skal være, anede ligestillingsministeren ikke. Regeringens udgangspunkt er, at den gerne vil have flere kvinder i bestyrelserne, som der står i regeringsgrundlaget.

Regeringen vil ikke forholde sig et forslag fra kommissær Reding, som ikke eksisterer.

Det er rigtigt, at den frivillighedmodel, kommissær Reding arbejder med, ikke rigtigt nyder fremgang. Indtil nu er der kun 8 børsnoterede selskaber, som har skrevet under på den. Reading har sagt, at hun i marts måned vil kigge på de erfaringer, der er gjort. Der er rygter om, at der vil komme et konkret forslag, men han anede ikke, hvad kommissæren ville foreslå.

Når ligestillingsministeren den 17. februar skulle sidde for bordenden, var det jo ikke meningen, at han skulle fremme danske interesser. Han skulle lede mødet. Det er den rolle, vi har som formandskabsland.

Pia Adelsteen syntes, ligestillingsministeren slap for nemt om ved det ved at sige, at det ikke handler om kvoter, for der står noget om kvoter i noten, og diskussionen kommer også til at handle om kvoter. Hun forstod, at den danske regerings holdning er, at når man er formandsland, sætter man sig for bordenden og leder mødet, men man mener ikke noget. Det er simpelt hen ikke OK.

Lykke Friis betegnede det som spøjst, at før valget mente den daværende opposition, at kvoter var lakmusprøven på, om man gik ind for ligestilling, men nu bebrejder regeringen den nuværende opposition, at den snakker om kvoter. Flere og flere lande har indført kvoter, bl.a. Frankrig. Danmark skal jo også som land sige noget. Den danske holdning har hidtil været, at vi ville afvise kvoter, men det gør vi ikke mere. Der er nu en mulighed for, at vi vil acceptere en EU-regulering på dette felt. Sådan opfattede hun ligestillingsministerens svar.

Eva Kjer Hansen spurgte, om hun skulle forstå ligestillingsministerens svar sådan, at Danmark i diskussionen ikke ville tilkendegive, hvad vi mente.

Ligestillingsministeren sagde, at han skulle lede rådsmødet, og han havde ikke sat kvoter på dagsordenen. Han havde i sinde at lytte til diskussionen blandt kollegerne om, hvilke barrierer der eksisterer for, at vi kan få flere kvinder i bestyrelseslokalerne. Det er muligt at tale om dette, uden at omdrejningspunktet er kvoter. Der er masser af andre modeller end kvoter. Han syntes, de 11-12 procent, vi har i Danmark, er for uambitiøst. Han havde regnet ud, at der med det nuværende tempo ville gå 28-30 år, før der er opnået en nogenlunde god balance, og så lang tid havde ligestillingsministeren ikke lyst til at vente. Udgangspunktet er som nævnt ikke kvoter, men at man får talt om, hvad man kan gøre ved problemet. Det handler ikke om, at den danske regering ikke skal sige noget, og at den ikke har nogen holdninger, men man må huske på, at ligestillingsministeren faktisk skal lede mødet.

Eva Kjer Hansen var med på, at Danmark nu har formandskabet, men det, Europaudvalget er interesseret i at vide, er, hvad der er den danske regerings holdning under dette rådsmøde.

Ligestillingsministeren sagde, at den danske regerings holdning er, at vi gerne vil have flere kvinder i bestyrelserne. Ellers var der jo overhovedet ikke nogen grund til at sætte sagen på dagsordenen.

Eva Kjer Hansen betegnede det som dybt utilfredsstillende, at udvalget ikke kan få svar på, hvad regeringen vil sige under dette punkt på rådsmødet. I den note, som ligestillingsministeren har sendt rundt som forberedelse til denne rundbordsamtale, er der 5 spørgsmål. Det, hun gerne ville vide, var, hvordan den danske regering vil besvare disse 5 spørgsmål. Hvis hun ikke kunne få det i dag, ville hun bede om at få det skriftligt inden rådsmødet.

Eva Kjer Hansen fandt det ikke OK, at udvalget ikke kunne få svar på, hvilke holdninger den danske regering har.

Pia Adelsteen henviste til, at der var mange danske ministre, som havde givet udtryk for den danske regerings holdninger og bedt om mandat fra Europaudvalget, selv om de skulle sidde for bordenden og lede mødet.

Ligestillingsministeren indrømmede, at det godt kunne være, nogle ville tage spørgsmålet om kvoter op. Han gentog, hvad hans tilgang til mødet var, og sagde, at han gerne ville fortælle om de danske erfaringer, bl.a. med charteret og operation kædereaktion. Han havde sagt i sine indledende bemærkninger og blev ved med at sige, at udgangspunktet er ikke kvoter, men regeringen vil gerne have flere kvinder i bestyrelserne.

Formanden rundede debatten af med at sige, at nu ville Europaudvalget oversende nogle spørgsmål til ligestillingsministeren om, hvad den danske regerings holdning, og hvad den agter at tilkendegive under rådsmødet, samt hvilke andre muligheder end kvoter ligestillingsministeren forestiller sig. Hun bad om svar på det skriftlige spørgsmål inden rådsmødet, idet hun ikke agtede at indkalde til et samråd inden den 17. februar.

Lykke Friis bad om, at det kom med på listen over spørgsmål, om den danske regering har ændret kurs.

Ligestillingsministeren sagde flere gange, at han gerne kom til samråd inden den 17. februar.

Formanden gentog, at hun ikke agtede at indkalde Europaudvalget inden den 17. februar, men bad ligestillingsministeren svare på de skriftlige spørgsmål inden den 17. februar. Hun forstod ligestillingsministeren svar om, at han gerne ville stille op til et samråd inden den 17. februar, som et tilsagn om, at han ville svare skriftligt på spørgsmålene inden da.

FO 4. Kommissionens forslag til Europa Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2004/40/EF om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes eksponering for risici på grund af fysiske agenser (elektromagnetiske felter) ("EMF-direktivet") (18. særdirektiv i henhold til artikel 16, stk.1, i direktiv 89/391/EØF)

Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (beskæftigelse og sociale anliggender) den 17. februar 2012, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse

KOM (2012) 0015

Rådsmøde 3146 – bilag 1 (samlenotat side 16)

KOM (2012) 0015 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 2/2-12)

Beskæftigelsesministeren: Til sidst vil jeg orientere om et punkt, som ikke er på dagsordenen for vores møde den 17. februar. Det drejer sig om de elektromagnetiske felter, som vi også berørte, sidst jeg var her. Det er det sidste punkt i samlenotatet.

Jeg forelægger sagen til forhandlingsoplæg.

Grunden til, at jeg tager det op nu, er, at vi forventer, at det vil blive komme på som et A-punkt på et kommende rådsmøde inden udgangen af april.

Da jeg var her sidste gang forud for det seneste rådsmøde, orienterede jeg om, at Kommissionen havde signaleret, at den overvejede at fremlægge et forslag om at udskyde fristen for implementeringen af direktivet yderligere

Det forslag er nu kommet.

Forhistorien er, at Kommissionen i juni 2011 fremsatte et forslag om at ændre det oprindelige direktiv fra 2004. Men det er endnu ikke lykkedes Rådet og Europa-Parlamentet – det har været en lang føljeton – at færdigforhandle og vedtage forslaget inden implementeringsfristen den 30. april 2012. Det forventer vi i hvert fald ikke sker.

Derfor går forslaget ud på, at vi udskyder implementeringsfristen for direktivet fra 2004 til den 30. april 2014.

Det er en føljeton. Når vi alligevel foreslår at støtte det, er det fordi parterne bakker op om det. Jeg tror godt, vi kan få lavet en implementering, som dækker de forskellige synspunkter og interesser, der er. På den ene side skal vi have et højt beskyttelsesniveau – derfor er direktivet vigtigt – men at vi også har nogle dele af arbejdsmarkedet, hvor det er nødvendigt at kunne fravige princippet. Det gælder ikke mindst på sundhedsområdet. Det viste den diskussion, vi havde her sidste gang.

Nu afsætter vi yderligere tid til den tekniske gennemgang og diskussion af ændringsdirektivet, og når den er afsluttet, vil vi – hvis vi når det som formandskabsland – se på, hvilket kompromisforslag der afspejler de forskellige synspunkter, der er. Så går de videre forhandlinger i gang.

FO Afslutningsvis skal jeg anmode om udvalgets mandat til, at vi fra dansk side kan bakke op om en forlængelse af implementeringsfristen.

Finn Sørensen kunne bakke op om regeringens forhandlingsoplæg.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet ingen partier havde ytret sig imod det.

Punkt 5. Samråd med handels- og investeringsministeren vedr. samrådsspørgsmål A om ACTA-aftalen

KOM (2011) 0380 – samrådsspørgsmål A

EUU alm. del (11) – bilag 279 (referat fra forhandlingsoplæg og lukket samråd om ACTA af 19/3-10) (fortroligt)

Samrådsspørgsmålet havde følgende ordlyd:

"Ministeren bedes redegøre for beslutningsprocessen bag ACTA-aftalen, samt for om ministeren finder denne proces tilstrækkelig demokratisk og åben.

I samrådet bedes ministeren også om at oplyse, om regeringen kan garantere, at danske internetbrugere ikke i fremtiden risikerer, at deres personlige oplysninger udleveres til private firmaer alene på baggrund af mistanke om krænkelse af ophavsret, samt oplyse, om ministeren finder det rimeligt, at internetudbydere pålægges et ansvar for, hvad internetbrugere foretager sig på internettet."

Nikolaj Villumsen begrundede samrådsspørgsmålet. Der har været megen fokus på ACTA, og mange internetbrugere er bekymrede for, at det kan komme til at true fundamentene frihedsrettigheder. Han henviste til, at SOPA i USA giver virksomhederne mulighed for at forfølge krænkelse på en måde, som vil få forfærdelige konsekvenser for internetbrugere og virksomheder som YouTube og Facebook. Der er fare for, at internetudbydere skal til at lege internetpoliti. Der er forskel på, om en virksomhed i Kina kopierer en dansk vindmølle, og om fru Jensen downloader et stykke musik. Amerikanske koncerner på medicinalområdet kan forhindre fattige lande i at få HIV-medicin, som de har råd til. På denne baggrund anbefaler Enhedslisten regeringen at droppe ACTA.

Handelsministeren: Jeg er faktisk rigtig glad for, at Enhedslisten har indkaldt til dette samråd. Der florerer rigtigt mange udsagn om ACTA. Jeg synes, det er en glimrende anledning til at komme med lidt fakta om ACTA.

Der har i de seneste dage været meget fokus i pressen på ACTA-aftalen. Jeg vil derfor indledningsvis fremhæve, at ACTA-aftalen handler om at sikre en mere effektiv beskyttelse og håndhævelse af immaterielle rettigheder som varemærker, patenter og ophavsret. Hvis eksempelvis en dansk virksomhed oplever, at dens varemærke anvendes ulovligt i lande uden for EU, så vil ACTA gøre det lettere for virksomheden at få håndhævet sin rettighed.

Dårlig beskyttelse af rettighederne hæmmer forskning og innovation. Det er et problem for et videnssamfund som det danske, hvor vi skal leve af samfundets kreative kræfter. Det går fra musik over medicin til vindmølleproducenterne. Derfor er det nødvendigt at sikre bedre beskyttelse og håndhævelse af danske virksomheders immaterielle rettigheder for at styrke deres konkurrenceevne på det globale marked.

En del af kritikken over for ACTA har sammenhæng med de massive tilkendegivelser mod to amerikanske lovforslag, også benævnt SOPA, Stop Online Piracy

Act – som Nikolaj Villumsen også nævnte i sin indledning – og PIPA, Protect IP Act, som handler om intellektuelle rettigheder på internettet. Jeg vil gerne understrege, at der ingen sammenhæng er mellem ACTA og de to amerikanske lovforslag. I modsætning til SOPA og PIPA medfører ACTA ikke regler, der begrænser borgernes adgang til internettet. Der er ingen love, der skal ændres i hverken EU eller Danmark som følge af ACTA.

Jeg vil nu gå til besvarelsen af udvalgets konkrete spørgsmål:

Lad mig præcisere, at Udenrigsministeriet gennem hele forløbet med ACTA-aftalen har indhentet bidrag fra de andre ministerier. Udenrigsministeriet har som følge af ansvaret for den internationale handelspolitik koordineret arbejdet. I Danmark henhører regulering af internettet samt lovgivning om beskyttelse af bl.a. varemærker og patenter under Erhvervs- og Vækstministeriet. Lovgivning om krænkelse af immaterielle rettigheder på internettet henhører hovedsageligt under Kulturministeriet og Erhvervs- og Vækstministeriet, mens Justitsministeriet har ressort på spørgsmål relateret til retsplejeloven. Jeg prøver i dag at dække alle ministerområder, men også udvalget må erkende, at jeg er handelsminister.

Vedrørende åbenhed i ACTA-forhandlingerne har den danske regering hele vejen igennem arbejdet for at holde offentligheden orienteret. Det var netop den del, som Nikolaj Villumsen nævnte i sin indledning. Vi har behov for, at der er en mere åben proces – og det gælder både den nuværende og den tidligere regering.

Samtidig har vi respekteret, at Kommissionen – som har forhandlet på EU's vegne – har taget hensyn til, at ikke alle parter har ønsket offentliggørelse af de konkrete forhandlingsudspil. Det er sædvanlig praksis i internationale forhandlinger. Det må vi respektere.

Lissabontraktaten og den reviderede rammeaftale for samarbejde med Europa-Parlamentet indeholder regler om, hvordan Europa-Parlamentet skal holdes orienteret om sådanne forhandlinger. Og disse regler er blevet fulgt.

Når det gælder EU's konkrete tiltag for at sikre åbenhed under forhandlingerne, vil jeg fremhæve følgende:

Handelskommissær Karel de Gucht har deltaget i tre plenardebatter i Europa-Parlamentet om ACTA og besvaret et stort antal mundtlige og skriftlige spørgsmål fra Parlamentet om sagen, ligesom Rådet løbende er blevet orienteret såvel på ministerniveau som på embedsmandsniveau.

Samtidig har embedsmænd fra Kommissionen under forhandlingerne givet et antal briefinger for medlemmer af Europa-Parlamentet og Rådet om ACTA-forhandlingerne.

Offentligheden er på tilsvarende vis blevet holdt orienteret om formålet med forhandlingerne. Kommissionen har efter hver runde forhandling udsendt resumer og organiseret pressebriefinger. Kommissionen har endvidere organiseret to offentlige konferencer om ACTA tilbage i juni 2008 og igen i april 2009 med deltagelse af NGO'er, erhvervsorganisationer og pressen.

ACTA aftalen har været offentlig tilgængelig siden november 2010.

Folketinget er på tilsvarende vis blevet holdt orienteret om forhandlingerne:

Kommissionens mandat til ACTA-forhandlingerne blev i overensstemmelse med daværende praksis forelagt Folketingets Europaudvalg til orientering den 7. december 2007.

Udenrigsministeren var i samråd om ACTA i Folketingets Europaudvalg den 19. marts 2010 og tog forhandlingsoplæg i ACTA-forhandlingerne med i den umiddelbart efterfølgende forelæggelse for Folketingets Europaudvalg af rådsmødet for udenrigsministre. Der noterer jeg mig, at samtlige partier med undtagelse af Enhedslisten valgte at stemme for mandatet.

Den 7. december 2010 oversendte Udenrigsministeriet et samlenotat om ACTA til Europaudvalget, som blev fulgt op af en ordinær mundtlig forelæggelse af forhandlingsresultatet til orientering i forbindelse med udenrigsministerens ordinære forelæggelse af Rådet for generelle spørgsmål og Rådet for udenrigsanliggender fredag den 10. december 2010.

Alt dette er bare for at gøre opmærksom på, at offentligheden har været involveret.

Så til dansk lovgivning: Det er ikke nødvendigt at ændre dansk lovgivning i forhold til ACTA, idet vores lovgivning allerede dækker forpligtelserne i aftalen. I Danmark og EU har vi allerede en række regler, som effektivt beskytter virksomhederne mod kopiering og anden misbrug af immaterielle rettigheder, og som giver rettighedshaverne gode muligheder for at håndhæve deres rettigheder. Traktaten ændrer således ikke ved hverken dansk eller EU's lovgivning, og der er derfor ikke behov for ny dansk lovgivning.

Som jeg allerede har været inde på, så er formålet med ACTA at sikre, at alle lande, der er en del af ACTA, har en effektiv håndhævelse af immaterielle rettigheder. ACTA vil gøre det muligt for den europæiske musiker, som har fået sit hit ulovligt kopieret, at forfølge sine rettigheder effektivt, eksempelvis i lande som Mexico og Sydkorea. Det vil være til gavn for at fastholde arbejdspladser i såvel Danmark som de øvrige EU-lande.

Jeg er også blevet bedt om at oplyse, om regeringen kan garantere, at danske internetbrugere ikke i fremtiden risikerer, at deres personlige oplysninger udleveres til private firmaer alene på baggrund mistanke om krænkelse af ophavsret, samt oplyse, om jeg finder det rimeligt, at internetudbydere pålægges et ansvar for, hvad internetbrugere foretager sig på internettet

Disse spørgsmål henhører ikke under mit ressortområde som handels- og investeringsminister. Kulturministeren, justitsministeren samt erhvervs- og vækstministeren, som hver især er ansvarlige for området, har bedt mig give følgende svar:

Det skal understreges, at ACTA-aftalen ikke kræver ændringer i de regler, der allerede gælder i Danmark, når det drejer sig om at kunne få udleveret oplysninger, der gør det muligt for en rettighedshaver at identificere en internetbruger, der mistænkes for at krænke ophavsretten.

De gældende regler fremgår af retsplejeloven. Det betyder, at rettighedshaver må gå til domstolene efter retsplejelovens nærmere regler herom, hvis han eller hun ønsker at få udleveret oplysninger fra internetudbydere eller andre om en inter-

netbruger, fra hvis IP-adresse der er konstateret krænkelse af ophavsretten. Disse oplysninger er afgørende for rettighedshaveren, der ellers ikke har mulighed for at vide, hvem et sagsanlæg kan rettes imod.

Internetudbyderen kan kun udlevere oplysningerne, hvis det følger af forudgående retskendelse eller anden retlig forpligtigelse. Internetudbyderen må ikke udlevere oplysninger vedrørende deres internetkunder frivilligt, f.eks. på baggrund af en opfordring fra en rettighedshaver.

Generelt er internetudbydernes ansvar reguleret i e-handelsdirektivet, der i Danmark er implementeret i e-handelsloven. Det følger af e-handelsloven, at internetudbydere ikke er ansvarlige for brugernes handlinger, så længe det drejer sig om ren transmission af data – det såkaldte "mere conduit"-princip.

Nikolaj Villumsen henviste til, at bl.a. SF's medlemmer af Europa-Parlamentet havde kritiseret den manglende åbenhed, der havde været om ACTA-forhandlingerne, og at rapportøren i Europa-Parlamentet var gået i protest mod den lukkede, der var, ligesom der har været kritik fra it-advokater og fra civilsamfundet. Det er korrekt, at man nu har orienteret bedre, men processen har jo stået på siden 2006. På denne baggrund spurgte han, om handelsministeren mente, denne kritik var forfejlet.

Stine Brix citerede den grønne gruppe i Europa-Parlamentet, som SF er medlem af, og spurgte, om handelsministeren deler denne gruppe bekymring for det juridiske i forbindelse med ACTA.

Merete Riisager syntes, det var svært at se, hvad der var op og ned på ACTA. Hun ville vende spørgsmålet om og spørge: "Hvordan sikrer vi, at denne aftale ikke bliver fortolket på en måde, som hæmmer væksten og den frie bevægelighed?"

Hun nævnte, at flere EU-lande tøver med at sætte deres underskrift på aftalen, bl.a. Polen og Tjekkiet, og spurgte, hvilke bekymringer disse lande gør sig.

Per Clausen forstod, at handelsministeren var meget glad for processen og resultatet. Med hensyn til indholdet syntes han, det kunne være et problem, at aftalen er så uklar. Det foreslås, at der skal være strafferetlige sanktioner for piratkopier i kommerciel målestok, men hvordan definerer man kommerciel målestok? Og hvordan vil man reagere, hvis mindre virksomheder eller måske enkeltmandsvirksomheder begår en mindre overtrædelse?

Der er strafansvar for medvirken til krænkelse, hvilket vel betyder, at hvis der er link til sider, der krænker ophavsretten, så er det medvirken.

Handelsministeren har ret i, at der er mange historier om ACTA, der ikke passer, men når aftalen har så upræcise formuleringer, er der en risiko for, at den kan blive tolket meget restriktivt.

Handelsministeren siger, at aftalen ikke kræver ny lovgivning i Danmark, men den lovgivning, vi har i Danmark, er meget omdiskuteret, og før valget mente de fleste it-ordførere i Folketinget, at man skulle have en principiel diskussion om, hvorvidt man var gået for langt.

Kan aftalen risikere at rulle reguleringen af de muligheder, man har for at lukke internettet, tilbage?

Handelsministeren henviste til, at SF før valget havde kritiseret, at der ikke var åbenhed undervejs. Men nu er der kommet et pres fra EU for at få åbenhed. Kommissionen har blot spillet efter de gældende internationale regler, som går ud på, at hvis en part ønsker, at forhandlingsrummet er lukket, så er det et forholdsvis lukket rum. Nu havde der været tre plenardiskussioner i Europa-Parlamentet, Europa-Parlamentets udvalg har været løbende orienteret, og der har også været pressebriefinger. Europaudvalget har også været inddraget, så der er ikke så meget, der er hemmeligt mere.

Med hensyn til om aftalen bryder med EU's menneskerettigheder, pegede handelsministeren på, at der i artikel 27 står en meget klar henvisning til, at man skal beskytte menneskerettighederne. Hun var ganske fortrøstningsfuld ved den formulering og henviste til, at både Europa-Parlamentets og Rådets juridiske tjeneste mente, den var i overensstemmelse med EU-retten.

Med hensyn til muligheden for at kopiere medicin sagde handelsministeren, at det er lovligt at kopiere livsnødvendig medicin, sådan som Læger uden grænser har argumenteret for. F.eks. kan man i Indien kopiere AIDS-medicin. ACTA ændrer ikke på, hvad der er lovligt og ulovligt.

Handelsministeren var enig med Merete Riisager i, at det er svært at se, hvad der er op og ned på aftalen, og derfor havde hun også inviteret it-ordførerne til et morgenmads møde, hvor man kunne gennemgå den mere detaljeret.

Om vi i Danmark er gået for langt med vores lovgivning, som Per Clausen er inde på, er en mere filosofisk diskussion.

I nogle lande i Europa har man diskuteret, om enkeltborgere kunne risikere, at deres internetlinje lige pludselig blev lukket, men det er der intet i denne aftale, der handler om.

I Slovakiet og Estland er der stadig væk offentlig debat om aftalen, præcis som der er det i Danmark. Handelsministeren forventede, at man på et eller andet tidspunkt kunne lave en aftale, men først skal Europa-Parlamentet finde ud af, om det vil sige ja til aftalen, og derefter skal de enkelte landes parlamenter tage stilling.

Formuleringen vedrørende kommerciel målestok svarer til det, der står i WTO-aftalen om Trips. Det er en internationalt anerkendt definition, som har over 15 år på bagen. I Danmark er i princippet alle overtrædelser kriminaliseret, hvorfor sondringen ikke er relevant.

ACTA foreskriver aldrig strafansvar for handlinger, der ikke er civilretligt ulovlige.

Med hensyn til medvirken gjorde handelsministeren opmærksom på, at strafansvar kun gælder i forhold til særligt alvorlige ophavsretskrænkelser, som det gælder i dag i Danmark.

Stine Brix rejste spørgsmålet, hvad der er medvirken – at linke til en side eller at hoste en side – idet medvirken ifølge aftalen er strafbart. Hendes bekymring gik i

høj grad på, om sider som YouTube og Facebook ville lave selvjustits for at undgå at få en retssag.

Per Clausen ville stille et skriftligt spørgsmål om definitionen af kommercielt omfang, som måske skal håndteres anderledes i forbindelse med internettet.

Det var ikke et forsøg på at være filosofisk, når han talte om muligheden for at fjerne nogle af de muligheder, der i dag findes for at påbyde internetudbydere at lukke adgangen til bestemte sider.

Handelsministeren sagde, at de danske regler, som er gældende i dag, fortsat vil være gældende. Hvorvidt vi skal ændre de danske regler, hører under kulturministeren.

I relation til spørgsmålet om YouTube og Facebook sagde handelsministeren, at der i dag er rigtig mange hjemmesider, der er interesseret i, at deres hjemmesider ikke bliver brugt til at distribuere ulovligt materiale, og som derfor har en anmelderside, hvor man kan rapportere misbrug. Hvis en musiker finder ud af, at hendes musik bliver ulovligt downloaded, kan hun gå til domstolen og få nedlagt et fagedforbud. Det ændrer ACTA ikke på.

Når det drejer sig om at finde frem til en internetadresse i forbindelse med personoplysninger, kræver det en domstolskendelse.

Det er et nationalt spørgsmål, om man kan rulle noget tilbage i forhold til den nuværende lov.

Handelsministeren gjorde opmærksom på, at måske 95 pct. af den musik, der bliver downloaded, bliver downloaded ulovligt, og at en mærkevarereproducent gerne vil have beskyttelse mod ulovlig kopiering.

Stine Brix gjorde gældende, at der sagtens kan forekomme anmeldelser for ulovligheder, som ikke er berettigede. Så er det problematisk at lukke adgangen uden en rettergang.

Det problematiske i forbindelse med kopimedien, som Læger uden grænser er interesseret i, er ikke så meget adgangen til at kopiere medicin, men den skærpede grænsekontrol, der lægges op til. Læger uden grænser er ikke tryk ved, at det er tolderne, der skal afgøre, om ophavsretten er krænket.

Handelsministeren sagde, at de nævnte internetsider er private virksomheder, der kan gøre som de har lyst til, men hvis man vil have adgang til oplysninger om, hvem der har udført krænkelser, må man igennem domstolssystemet. Personlige oplysninger kan aldrig udleveres uden domstolsgodkendelse

Hun havde kendskab til en henvendelse fra Læger uden grænser fra 2010, og henviste til, at Danmark har arbejdet for, at det i aftalen med Indien bliver præciseret, at man gerne må kopiere HIV- og AIDS-medicin. Hun havde ikke kendskab til en senere henvendelse fra Læger uden grænser om grænsekontrol, men hvis der foreligger en sådan, ville hun kigge nærmere på den.

Stine Brix lovede at oversende dokumentet fra Læger uden grænser.

FO Punkt 6. Rådsmøde nr. 3145 (transport, telekommunikation og energi - energi) den 14. februar 2012

Klimaministeren: Tak for invitationen til at komme og fremlægge forhandlingsoplæg vedrørende to punkter, som jeg meget gerne vil have mandat til. De er på dagsordenen på rådsmødet på tirsdag den 14. februar. Herudover vil jeg kort berøre de øvrige dagsordenspunkter på rådsmødet.

FO 1. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om energieffektivitet og om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF

– *Politisk drøftelse*

KOM (2011) 0370

Rådsmøde 3145 – bilag 1 (samlenotat side 2)

KOM (2011) 0370 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 22/7-11)

KOM (2011) 0370 – bilag 2 (nærhedsudtalelse af 12/10-11)

EU-note (11) – E 22 (notat om det indre marked)

EU-note (11) – E 3 (EU-note af 10/10-11 om forslag om energieffektivisering)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 226 (side 243, senest behandlet i EEU 18/11-11)

Klimaministeren: Den første sag er forslag til direktiv om energieffektivisering, som jeg forelægger til forhandlingsoplæg.

Fra formandskabets side har vi lagt op til en drøftelse af energieffektiviseringsdirektivet under frokosten for at få klarhed over den politisk vilje til at forhandle et ambitiøst energieffektiviseringsdirektiv på plads med Europa-Parlamentet og for at få klarhed over de centrale udeståender, medlemslandene ser i direktivforslaget, som det ligger nu.

Vedtagelsen af direktivet er nødvendig for at lukke mankoen til EU's målsætning om at nå 20 pct. energibesparelser i 2020. Det er en meget, meget vigtig prioritet for det danske formandskab.

Uden de virkemidler, som Kommissionen har lagt frem i direktivforslaget, vil EU kun nå ca. 10 pct. energibesparelser i 2020. Jeg vil derfor lægge særlig vægt på, at ambitionsniveauet fastholdes så forslaget reelt "lukker hullet".

Regeringen er af den opfattelse, at hvis ét virkemiddel ikke leverer så meget, som Kommissionen forventer, bør der som udgangspunkt strammes mere i forhold til andre virkemidler eller indføres nye.

Kommissionens forslag er bygget op om en række bindende virkemidler. Det konkrete virkemiddel, som vurderes at få størst effekt, er kravet om at pålægge energiselskaber energisparemål. Modellen er stærkt inspireret af det danske system, som vi har gode erfaringer med.

Fra regeringens side mener vi, at energiselskabernes forpligtelse til årligt at spare 1,5 pct. af det endelige energiforbrug er helt essentiel for at fastholde ambitionsniveauet. Vi lægger derfor vægt på, at medlemslandene indfører dette tiltag – også selv om forslaget indtil videre møder en del modstand fra en række medlemslande.

Samtidig lægger regeringen vægt på en opstramning af forpligtelsen til at anvende fjernvarme og kraftvarme på en samfundsøkonomisk fornuftig måde.

Kommissionen lægger i direktivforslaget ligeledes op til, at den offentlige sektor går foran i forhold til at reducere energiforbruget i bygninger med krav om årlig renovering af 3 pct. af bygningsmassen. Det har vi haft lejlighed til at diskutere før. I den aktuelle forhandlingstekst er der – efter regeringens opfattelse – indarbejdet tilstrækkelig fleksibilitet for medlemsstaterne på dette område. Flexibiliteten gør det muligt at opnå tilsvarende besparelse ved hjælp af andre løsninger end lige præcis årlig renovering af 3 pct. af bygningsmassen, f.eks. dybdegående renoveringer og ændringer af forbrugeradfærd.

Kommissionen foreslår desuden, at der lægges et energieffektivitetskrav på det offentlige køb af produkter, bygninger og ydelser. Regeringen mener, at dette virkemiddel bør fastholdes – under hensyntagen til omkostningseffektivitet, økonomisk gennemførlighed og tilstrækkelig konkurrence.

Det er naturligvis vigtigt, at CO₂-kvotemarkedet ikke undermineres af virkemidlerne i direktivforslaget.

Kommissionen vil derfor nøje overvåge effekten på kvotesystemet, og formandskabet vil nøje overveje, om et såkaldt "set aside" – hvilket vil sige, at der tages kvoter ud af kvotesystemet – skal bringes i spil, når der forhåbentlig er opnået politisk enighed om direktivet, og effekterne af et samlet forlig kan beregnes.

Sagen har formandskabets allerhøjeste prioritet. Men jeg er nødt til at sige lige ud, at forhandlingssituationen er yderst vanskelig – både internt i Rådet og i forhold til Europa-Parlamentet. Det er jo sådan, at både Europa-Parlamentet, Kommissionen og Rådet skal indgå i en såkaldt dialog og forhandle direktivet på plads i samhörighed.

FO Samlet set agter regeringen at støtte forslaget. Og det er mit håb, at forhandlingerne kan gå ind i den afgørende fase i løbet af de næste par måneder. Derfor forelægger jeg nu sagen til forhandlingsoplæg.

Pia Adelsteen kunne læse i samlenotatet, at regeringen ikke støtter den rigoristiske målsætning om forøgelse af energieffektiviteten på 3 pct. om året i offentlige bygninger, og spurgte, hvad regeringen regnede med at der ville komme ud af det.

Der står noget om, at energidistributørerne skal nedsætte deres energisalg med 1½ pct. Hun pegede på, at det ikke er alle energidistributører, som er offentlige virksomheder – der er vel også virksomheder, som tjener penge på det – og for dem vil det svare til, at man beder skoproducenterne om at sælge færre sko.

Per Clausen betegnede såvel den danske energilovgivning som det, man vil gøre på EU-plan, som bureaukratiske monstre. Problemet er, at man burde have taget udgangspunkt i den tidligere regerings synspunkt, nemlig at man skulle have bindende mål, effektiv opfølgning og så metodefrihed for de enkelte lande. Det kunne man ikke blive enige om. Nu vil man i stedet fastsætte bestemmelser om, hvilke virkemidler man må bruge. Han kunne imidlertid forstå, at hvis man begyndte at rejse den diskussion igen, ville det kun gavne dem, der ønsker, at der ingenting sker. Derfor er Enhedslisten indstillet på at give regeringen det mandat, den søger, men efterfølgende ville man vende tilbage til spørgsmålet om kvotesystemer. Per Clausen havde taget til efterretning, at regeringen har det synspunkt, at det nok er klogest at få energieffektiviseringsdirektivet på plads først.

Merete Riisager kunne ikke støtte forhandlingsoplægget. Liberal Alliance støtter visionen om et fossilfrit Danmark i 2050, men mente, tiltagene skulle ske nationalt. EU kan fastsætte nogle overordnede mål og styrke det indre marked på energiområdet og skabe en bedre energiinfrastruktur, men i erkendelse af, at landene har helt forskellige udgangspunkter, syntes hun, den fælles styring var kritisk. Man bør se på rammevilkårene for virksomhederne. Den skandinaviske tradition for energianvendelse kan ikke nødvendigvis overføres til andre lande.

Hun mente, der herskede usikkerhed om de 2 millioner jobs, der kan skabes.

I forbindelse med NO_x-afgifterne vil man starte med at nedlægge nogle virksomheder for måske på sigt at få skabt vækst i andre virksomheder. Hun mente, man måtte være ærlige og adskille energipolitikken fra miljøbeskyttelse.

Lykke Friis delte opfattelsen af, at hvis man kan få omstillingen til at blive en realitet og få andre stater til at gå ind for mere energieffektivitet, vil det være i dansk interesse. Da hun havde fornøjelsen af at sidde i klimaministerens stol, fik hun konsekvent at vide, at vi skulle fastholde målsætningen om bindende mål, selv om stemmerne ville komme til at stå 26:1. Hun kunne forstå, at Per Clausen nu var blevet lidt mere realistisk. Hun ville give landene en chance, men hvis de bliver ved med kun at tale om energieffektivitet om søndagen, mente hun, vil skulle fremføre ønsket om bindende mål.

Når hun læste direktivteksten, kunne hun se, at det med, at der skulle være en diskussion af bindende mål i 2014, var røget ud, mens der nu kun tales om et review. Hun spurgte, om der på det punkt var tale om en udvanding. Hun nævnte, at de grønne organisationer på europæisk plan er noget bekymrede over det, der foregår.

Hun kvitterede for, at klimaministeren ville kæmpe for, at bestemmelsen om en besparelse i den offentlig sektor på 3 pct. blev gjort mere fleksibel.

Klimaministeren svarede Pia Adelsteen, at det vigtigste i processen nok er, at de lande, som har svært ved at levere en besparelse på 3 pct. i den offentlige sektor, får mere fleksibilitet, f.eks. ved at bestemmelsen kun kommer til at dreje sig om statslige bygninger – altså ikke kommunale. Til gengæld skal man så levere på andre måder, f.eks. igennem dybdegående renovering.

Ligesom Pia Adelsteen mente klimaministeren, at bestemmelsen om overlade det til energidistribuenterne svarede lidt til at sætte ræven til at vogte gæs. Da vi i sin

tid gennemførte ny lovgivning i Danmark, var mange selskaber skeptiske, men de måtte nu erkende, at den danske lovgivning havde været en bragende succes. Den tidligere regering lagde op til en 75 pct. forøgelse af energiselskabernes indsats, mens den nuværende regering lægger op til en 100 pct.s forøgelse. Klimaministeren tilføjede, at han rejste rundt og fortalte denne succeshistorie, for han håbede, at andre lande ville gøre noget tilsvarende, som ville gavne såvel forbrugere som virksomhederne.

Per Clausen har ret i, at det ville have været bedre med bindende mål, men lige nu troede klimaministeren, at dem, der ville rejse den diskussion igen, nok mere var interesseret i at smide grus i maskineriet, idet de godt vidste, at det ville der aldrig blive flertal for i Rådet. Energipolitik er kompliceret. Den er det også på europæisk plan. Klimaministeren var meget glad for, at Enhedslisten bakker op om selve intentionen.

I anledning af at Merete Riisager stiller spørgsmålstegn ved logikken i at have et direktiv på dette område, mindede klimaministeren om, at fra 2010 til 2011 steg EU's olieregning med 100 mia. euro. Og den prisudvikling vil fortsætte. Derfor er det en meget vigtig dagsorden at sikre ressourceeffektivitet, også når vi taler om vækst. Det skal ske på europæisk niveau, fordi vi gerne vil have så lige konkurrence som muligt mellem landene.

Klimaministeren var helt enig med Merete Riisager i, at der flyver mange jobtal igennem luften, men han troede, investeringer i dette område ville føre til flere arbejdspladser.

Klimaministeren bekræftede Lykke Friis' oplysning om, at bestemmelsen om en revision i 2014 røg ud under det polske formandskab – desværre – men vi prøver at få den ind i direktivteksten igen, hvilket Kommissionen også er interesseret i.

Merete Riisager var enig med klimaministeren i, at der vil ske en udvikling i priserne, og at vi skal fremtidssikre europæiske virksomheder ved at gøre dem mere konkurrencedygtige, men hun syntes, det var meget vigtigt at holde sig for øje, at også grønne virksomheder er underlagt de samme rammevilkår som alle andre virksomheder.

Hvis de 2 millioner job, man taler om, ligger i bygningsindustrien, har vi et problem, især hvis vi taler om istandsættelse af offentlige bygninger, som vil kræve øgede offentlig midler og forøge skattetrykket.

Pia Adelsteen havde stadig et problem med de 3 pct., selv om det måske kun kommer til at gælde statslige bygninger. Hun syntes stadig væk, bestemmelsen er meget rigid, idet hun pegede på, at landene jo er meget forskellige.

Klimaministeren svarede Merete Riisager, at det ikke kun drejer sig om bygninger. Det gælder også udskiftning af apparatur og elektriske apparater. Det er sket i en lang række almindelige virksomheder, som derved har fået forbedret deres konkurrenceevne. Det er rigtigt, at der er en delikat balance mellem, hvad vi gør nu, og hvad der kan sikre os i morgen. Men at sætte sig ned og ikke gøre noget, er virkelig en taberstrategi.

Klimaministeren erkendte, at man også kan opnå besparelsen på anden vis, men man skal også passe på, at man ikke bliver alt for fleksibel.

Formanden konkluderede, at der ikke er konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet dog Liberal Alliance havde ytret sig imod det.

2. Forslag til forordning om energiinfrastruktur

– *Orienterende debat*

KOM (2011) 0658

Rådsmøde 3145 – bilag 1 (samlenotat side 19)

KOM (2011) 0658 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 5/12-11)

EU-note (11) – E 22 (notat om det indre marked)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 226 (side 247, senest behandlet i EUU 18/11-11)

Klimaministeren: Energiinfrastrukturforslaget er sat på dagsordenen med henblik på en orienterende debat.

Hensigten med forslaget er at modernisere, udvide og forbinde den europæiske energiinfrastruktur over grænserne.

Forslaget sætter fokus på – og prioriterer – 12 strategiske infrastrukturkorridorer som grundlag for udvælgelse af projekter af fælles europæisk interesse.

I udvælgelsen af infrastrukturprojekter inden for de 12 strategiske korridorer indgår en række kriterier, som er i overensstemmelse med dansk energipolitik.

Der lægges med forslaget op til, at Kommissionen i perioden 2014-2020 kan yde økonomisk støtte til prioriterede energiprojekter inden for en ramme på 9,1 mia. euro. En økonomisk ramme som forhandles i sammenhæng med EU's samlede budget for den kommende budgetperiode.

Regeringen mener overordnet, at det er positivt, at der med forslaget lægges op til at prioritere europæiske el- og gasinfrastruktur under hensyn til EU's energiforsyningssikkerhed, velfungerende energimarkeder og indpasning af mere vedvarende energi.

Men det er samtidig regeringens holdning, at markedet som udgangspunkt skal drive investeringer i infrastruktur – og at fordelene ved konkurrence mellem flere udbydere skal udnyttes.

Samtidig vil jeg gøre udvalget opmærksom på, at forslaget som det foreligger vil medføre øget administration. Her er regeringens ønske, at vi får en model, som er inspireret af den skandinaviske tradition for ubureaukratisk samarbejde mellem landene.

Lisbeth Bech Poulsen mente, den primære prioritet måtte være at ændre strukturen, så man får mere vedvarende energi.

Klimaministeren sagde, at vi ønsker at sikre en sammenhængende infrastruktur, så vi får mere energi, og tilføjede, at for nogle af de østeuropæiske lande er det mindst lige så vigtigt at komme væk af afhængigheden af det tidligere sovjetiske energinet. Han var enig i, at vedvarende energi bør stå meget centralt.

3. Europa 2020 Strategi

– *Politisk drøftelse*

KOM (2010) 2020, KOM (2011) 0815

Rådsmøde 3145 – bilag 1 (samlenotat side 29)

Det Europæiske Råd 17/06-10 – bilag 7 (konklusioner fra DER)

EU-note (10) – E 31 (note om den danske genopretningspakke af 1/2-11)

KOM (2010) 0639 – bilag 1 (grundnotat af 7/1-11)

KOM (2010) 0639 – svar på spørgsmål 1

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (10) – bilag 339 (side 853, senest behandlet i EUU 18/11-11)

EUU alm. del (09) – bilag 490 (side 1489 FO, forhandlingsoplæg forelagt EUU 9/7-10)

Klimaministeren: Endelig vil der på rådsmødet være en politisk drøftelse af det europæiske semester for at fremhæve energipolitikens bidrag til Europa 2020 strategiens målsætninger om vækst og beskæftigelse.

Fra dansk side finder vi, at en ambitiøs energipolitik, der på længere sigt vil gøre EU uafhængig af fossile brændsler med stigende priser, vil kunne bidrage væsentligt til vækst og beskæftigelse i EU.

Energieffektivitetsdirektivet kan ifølge Kommissionens beregninger i sig selv føre til 2 millioner nye jobs i EU. Det er vigtigt at få fremhævet.

FO 4. Kommissionens beslutningsforslag om indførelse af en mekanisme for udveksling af oplysninger vedrørende mellemstatslige aftaler mellem medlemsstaterne og tredjelande på energiområdet

– Tidlig forelæggelse

KOM (2011) 0540

Rådsmøde 3145 – bilag 1 (samlenotat side 31)

KOM (2011) 0540 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 17/10-11)

Klimaministeren: Den anden sag, som jeg fremlægger til forhandlingsoplæg, er et beslutningsforslag om at etablere en mekanisme for udveksling af oplysninger om mellemstatslige aftaler mellem EU-lande og tredjelande på energiområdet – det såkaldte IGA-forslag.

Det er en sag, som formandskabet håber at lukke i en førstelæsningsaftale med Europa-Parlamentet inden for de kommende måneder. Derfor søger jeg forhandlingsoplæg nu.

Formandskabet har sat sagen på rådsmødets dagsorden som et eventuelt punkt for at orientere om status for forhandlingerne.

Der lægges med forslaget op til, at Kommissionen skal notificeres om eksisterende og nye mellemstatslige aftaler på energiområdet for at sikre, at aftalerne er i overensstemmelse med EU-retten. Der lægges samtidig op til, at Kommissionen får mulighed for – efter anmodning fra medlemsstaterne – at deltage som observatør i forhandlingerne om sådanne aftaler.

Hensigten med forslaget er at øge gennemsigtigheden om medlemsstaternes aftaler med tredjelande, som kan have indvirkning på EU's indre energimarked eller forsyningssikkerheden i EU. Der er storpolitik i dette forslag.

Regeringen lægger vægt på, at forslaget sikrer en balance mellem behovet for gennemsigtighed i EU på den ene side og medlemslandenes behov for manøvrerum, når der skal indgås mellemstatslige aftaler med tredjelande på energiområdet.

FO Regeringen agter at støtte forslaget.

Pia Adelsteen havde lidt svært ved at se formålet med forslaget, som for hende at se blot ville give administrativt bøvl.

Per Clausen kunne ikke støtte dette bureaukratiske misfoster, som vel skyldes, at Kommissionen ikke har tillid til medlemslandene.

Klimaministeren pegede på, at i øjeblikket er vi i den situation, at hvert af de 27 lande forhandler med den samme gasleverandør, som kan spille dem ud mod hinanden. Kommissionen mener, det vil give mere symmetri i forhandlingerne, hvis man kan forhandle for flere lande sammen. Det syntes klimaministeren lød som sund fornuft.

Pia Adelsteen forstod, at klimaministeren syntes, det var klogt, at Kommissionen indsamlede oplysninger, så den kunne rådgive de enkelte lande med hensyn til,

hvad andre lande havde givet, men det man leverandøren undgå ved at bygge nogle tavshedsklausuler ind i kontrakterne.

Klimaministeren erkendte, at der er et hensyn til forretningshemmeligheder, men pointerede, at det ikke er sådan, at Kommissionen skal godkende forhandlingerne, men blot sende nogle lyskegler ind, så der kommer mere lys på det, der er dulgt.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet dog Enhedslisten havde ytret sig imod det.

Mødet slut kl. 15.15

Ref.: BE/an